

SALLY GREENOVÁ

PRINCEZNA

VOJÁK

LOVKYNĚ

ZRÁDCE

ZLODĚJ

ZLODĚJI DÝMU

COO
BOO

Zloději dýmu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sally Greenová

Zloději dýmu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SALLY GREENOVÁ

ZLODĚJI DÝMU

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

Text copyright © Half Bad Books Ltd., 2018

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover © Larry Rostant, 2018

Map and chapter illustration copyright © Alexis Snell, 2018

Translation © Jana Jašová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-746-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-761-6 (1. zveřejnění, 2019)

Indymu

Je zakázáno nakupovat, směňovat, získávat, jakkoli si obstarávat, vdechovat, polykat či jakýmkoli způsobem používat dým démonů.

Zákoník Pitorie, Č.I., odst. 43.1

Tash

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

„Všechno připravený?“

„Ne. Tohle je jen výplod tvý fantazie, ve skutečnosti tady jen celej den sedím na zadku a cpu se medem.“ Tash posunula provaz tak, aby jeho zauzlovaný konec visel na šířku dlaně nade dnem jámy.

„Trochu níž,“ ozval se Gravell.

„Nejsem slepá!“

„Musíš to zkontrolovat.“

„Já vím, co mám dělat!“ vyštěkla na něj Tash.

Gravell vždycky v téhle fázi zvážněl a začal se chovat puntičkářsky. Tash až teď napadlo, že to možná dělá, protože má strach. Sama se bála taky a pomyšlení na to, že Gravell už má málem plné kalhoty, jí zrovna nepřidalo.

„Nejseš nervózní, že ne?“ zeptala se.

„Proč jako?“ zamumlal Gravell. „Tebe chytí jako první. Než bude po všem, já budu dávno za horama.“

Měl samozřejmě pravdu. Tash byla návnada. Nalákala démona do pasti a Gravell tam s ním skoncoval.

Tash bylo třináct a návnadu pro demony dělala od chvíle, kdy ji Gravell před čtyřmi lety koupil od její rodiny. Objevil se jednoho slunečného dne, byl to ten největší a nejzarostlejší chlap, jakého kdy viděla.

Tvrdil, že slyšel, jak rychle tady umí jedno děvče běhat. Slíbil Tash, že jí dá pět kopějek, pokud doběhne ke stromům dřív, než tam doletí jeho harpuna. Tash si myslela, že je to nějaký trik – nikdo by přece nezaplatil jen za to, aby ji viděl běžet, a pět kopějek je spousta peněz –, ale udělala to stejně, hlavně aby se předvedla. Nevěděla ani, co by s tolika penězi dělala. Nikdy neměla víc než kopějku a tu si vždycky schovávala tak dlouho, dokud jí bratři peněz neukradli. S tím si ale nemusela dělat starosti, protože ještě to odpoledne si ji Gravel odvedl. Později jí řekl, že za ni rodině zaplatil deset korun. „Bylas docela drahá,“ zažertoval přitom. Není divu, že se otec usmíval, když s Gravellem odcházela.

Teď byl její rodinou, což v Tashiných představách znamenalo značný posun k lepšímu. Gravel ji nebil, jen málokdy měla hlad a někdy jí sice byla zima, jenže to už patřilo k jejich práci. A hned prvního dne s Gravellem dostala boty. Ano, ve srovnání s jejím předchozím životem byl tenhle plný přepychu a hojnosti. Z prodeje dýmu démonů měli slušné peníze, ačkoli se démoni vyskytovali jen vzácně a byli nebezpeční. Jejich zabíjení a prodej dýmu byly ilegální, jenže pokud si lovci počínali nenápadně, šerifovi muži je nechávali na pokoji. Gravellovi a Tash se většinou podařilo chytit čtyři nebo pět démonů za sezonu a peníze jim vydržely celý rok. Když pobývali ve městech, spali v hostinských pokojích s opravdovými postelemi, dopřávali si koupele, a nejlepší ze všeho bylo, že Tash měla boty. Teď už dva páry!

Milovala je. Boty na každodenní nošení byly z pevné kůže, s tvrdými podrážkami. Ideální na chůzi a dlouhé pochody, nedřely ji ani netlačily. Neměla z nich puchýře a připadalo jí, že i dobře voní, spíš kůží než zatuchlým potem jako ty Gravellovy. Druhé boty, ty, které měla na nohou teď, dostala před pár měsíci, když byli v Dornanu. Byly běžecké a dokonale jí padly. Na podrážkách měly kovové bodce, které jí pomáhaly bleskově vyrazit a držely nohy pevně na zemi. Gravel je sám navrhl a taky za ně zaplatil – dvě koruny, což bylo za boty vážně hodně. Když si je poprvé obula, doporučil jí: „Starej se o ně a postarají se o tebe.“

Tash se o ně opravdu starala a ani náhodou, za žádnou cenu nechtěla být nevděčná. Jenže ze všeho nejvíc na světě toužila po kotníkových

botách. Vlastně doufala, že jí Gravelle dá ty, když jí prozradil, že pro ni má něco zvláštního. Viděla je v Dornanu ve výloze ševcovského krámků a několikrát se o nich před Gravellem zmínila. Byly to ty nejkrásnější, nejjemnější botky ze světle šedého semiše, tak měkké a hebké, že vypadaly jako z králičích uší.

Když jí Gravelle ukázal boty s bodci a vysvětlil jí, jak na ten nápad přišel, Tash podle svého přesvědčení udělala všechno pro to, aby vypadala nadšeně. V duchu se napomínala, že nesmí být zklamaná. Tyhle boty se vyplatí. Pomůžou jí při lovu a nebude to trvat dlouho a zabíjením démonů si vydělá tolik peněz, že si tu semišovou nádheru dokáže koupit sama.

Brzy potom je vyzkoušela na prvního démona.

Jeho doupe našel Gravelle jen po týdnu hledání. Vykopal jámu, i když to v poslední době byla Tash, kdo stavěl past a kontroloval únikový mechanismus. Vlastně k tomu už Gravelle radši nepouštěla.

To on ji naučil, že má být opatrná, všechno dvakrát kontrolovat. Teď dělala první zkoušku. Vzdálila se od jámy na sto kroků mezi stromy a rozběhla se k ní zpátky. Řítla se čím dál rychleji lesem, kde na zemi ležel sněhový poprašek, až doběhla na mýtinu. Tam byl sníh hlubší, ale ona ho předtím udupala na tvrdou krustu. Teď už letěla plnou rychlostí, pumpovala nohama, předkláněla se, bodce bránily tomu, aby uklouzla, ale nezdržovaly ji. Pak přeskočila okraj jámy, dopadla s křupnutím na její ledové dno, koleno vyrovnala náraz, ale hned se zase narovнала, doběhla až na konec pasti a... čekala.

Čekání na tom bylo nejhorší. Právě v těchhle chvílích si člověk nejčastěji nadělal strachy do gatí, když na něj všechny instinkty ječely, že se má chytit provazu, ale on nesměl podlehnout, musel čekat, až démon seskočí dolů. Teprve když padal, když se dotkl dna jámy, vrískal a řval a klouzal se po ledu vpřed, mohl člověk popadnout lano a uvolnit kladku.

Tash zatáhla za provaz, pověsila se na něj celou svou vahou, pravou botou přišlápala nejnižší, nejpevnější uzel. Dřevěný mechanismus povolil a Tash vylétla vzhůru, přirozeně a lenivě, jako by si jen zívla, tak vyvážená, že se konečky prstů skoro ani nedotýkala provazu. Na vrcholu oblouku se zastavila a zůstala na okamžik viset ve vzduchu, naprosto

svobodná. Pak lano pustila, předklonila se a natáhla se k nejbližší jedli, paže rozevřené k objetí jejích větví. Chvíli zůstala viset na stromě, než nonšalantně sklouzla po kmeni dolů. Obličej jí poškrábala jedlová šiška a dole skončila téměř po kolena v hromadě sněhu, kterou si tam nachystala.

Vrátila se nastavit past znovu. Jámu obklopovala hlína a stopy. Musí si očistit podrážky, aby bodce nebyly obalené špínou,

„Krváciš.“

Tash si sáhla na tvář a podívala se na krev na konečcích prstů. Když démoni ucítili krev, rozběsnilo je to ještě víc. Olízla si prsty a prohodila: „Tak jdeme na to.“

Chytila provazy a vrátila kladku do původního nastavení, spokojená, že všechno funguje správně. Kladka pracovala hladce. Jáma byla dobrá. Gravel j ji kopal tři dny, udělal ji dlouhou, úzkou a hlubokou. Včera večer do ní s Tash lili po strmých stěnách vodu, až jí dole bylo na dvě dlaně hluboko a přes noc se proměnila ve tvrdý, hladký led. Z jámy se pořád dalo vylézt – démoni uměli dobře šplhat – a Gravellovi během let vyzkoušel různé metody, jak pokrýt ledem i stěny, jenže se mu to nikdy pořádně nepovedlo. Udělali tedy to, co vždycky, a pomazali stěny jámy zvířecí krví a vnitřnostmi. Směs silně a odpudivě páchla, což démona rozptýlilo a zmátlo a Gravellovi poskytlo čas vrhnout harpuny. Měl pět dlouhých zbraní, i když většinou mu na zabití démona stačily tři. Byly to speciální harpuny s kovovými bodci a zoubky, aby je nešlo vytáhnout. Démon pak vždycky vrískal a řičel a byly to zvuky tak drásvavé, až si Tash musela připomínat, že by jí s potěšením udělal něco ještě mnohem horšího, kdyby ji chytil.

Vzhledla. Slunce pořád stálo vysoko na obloze. Lov na demony probíhal vždycky na sklonku dne. Ucítila, jak se jí žaludek začíná svírat nervozitou. Už to chtěla mít za sebou. Gravello musel ještě pomazat stěny jámy, pak se ukrýt v blízkém křoví a čekat. Teprve až uvidí démona seskočit do jámy, vyrazí vpřed s harpunou v ruce. Načasování bylo nejdůležitější a teď už ho měli vypilované k dokonalosti. Pořád to ale byla Tash, kdo riskoval život, kdo nalákal démona, kdo musel poznat, kdy se dát do běhu, aby se za ní démon pustil. Byla to Tash, kdo musel

démona předběhnout, seskočit do jámy, v posledním okamžiku trhnout za provaz a nechat se vymrštit nahoru.

Pravda, démon se mohl jámě vyhnout a zaútočit na Gravella. To se za čtyři roky společných lovů stalo jen jednou. Tash si nebyla jistá, co se toho dne přihodilo, a Gravello o tom odmítal mluvit. Skočila do jámy a čekala, jenže démon ji nepronásledoval. Uslyšela Gravellovův výkřik, pak pronikavé zavřeštění démona a potom ticho. Nevěděla, co má dělat. Jestli je démon mrtvý, proč na ni Gravello nezavolá, aby vylezla? Znamenal ten skřek, že je démon raněný? Nebo to byl vítězoslavný povyk, který vyrazil, když zabil Gravella? Je teď démon zticha, protože si pochutnává na jeho těle? Má Tash utéct, dokud démon chlemtá Gravellovu krev? Čekala, hleděla k obloze nad jámou a chtělo se jí čurat. A taky brečet.

Čekala, držela se provazu, ale byla moc vydešená, než aby se pohnula. Konečně něco zaslechla, šouravé kroky ve sněhu a pak Gravellovo zahalekání: „Hodláš vylízt ještě letos?“ A tak se Tash pokusila uvolnit kladku, jenže ruce měla tak zmrzlé a roztřesené, že jí to trvalo dost dlouho a Gravello jí shora nadával. Když se dostala ven, překvapilo ji, že na sobě nemá ani škrábnutí. Když řekla: „Nejseš mrtvej“, rozesmál se. Pak na chvíli zmlkl a nakonec zabručel: „Zasraný démoni.“

„Proč nešel po mně?“

„Nevím. Možná mě zahlídnul. Zavěštil. Něco vycejtil... nebo jak to ty potvory dělaj.“

Démon ležel padesát kroků od jámy s jedinou harpunou v těle. Snažil se Gravello utéct? Nebo démon? Dočkala se vyhýbavé odpovědi: „Běhali jsme kurva voba.“ Ostatní harpuny byly rozeseté po zemi v různých směrech, jako by jimi Gravello házel a pokaždé minul. Teď zavrtěl hlavou: „Bylo to jako harpunovat rozzuřenou vosu.“

Démon nebyl o moc větší než Tash. Hubený, jen šlachy a kůže, žádný tuk. Připomínal jí jejího staršího bratra. Kůži měl spíš nachovou, ne rudou a zářivě oranžovou v odstínech zapadajícího slunce, jako tomu bývá u větších démonů. Stačí den a tělo začne hnít a roztékat se, vydávat pronikavě zemitý puch a pak zmizí, nezůstane po něm ani skvrna na zemi. A žádná krev. Démoni krev neměli.

„Získal jsi dým?“ zeptala se Tash.

„Ne. Měl jsem jiný starosti.“

Dým vycházel z démonů po jejich smrti. Tash přemýšlela, co asi Gravella tak zaměstnalo, věděla ale, že měl namále. Viděla, že se mu ruce ještě třesou. Domyslela si, že když démona zabil, pokusil se zachytit jeho dým do lahvičky, ale ruce se mu tak chvěly, že to nedokázal.

„Byl krásnej?“

„Moc. Měl purpurovou barvu. Na začátku trochu rudý a voranžový, ale ke konci už jen purpurová.“

„Purpurová!“ To by Tash ráda viděla. Takhle ze vši té práce, týdnů stopování, dnů kopání a příprav, neměli vůbec nic. Nezískali nic než svoje životy a příběhy o kráse démonova dýmu.

„Pověz mi o tom dýmu víc,“ poprosila Gravella.

A on jí vyprávěl o tom, jak mu stoupal z pusy – po tom, co přestal vrískat.

„Moc toho z něj nebylo,“ dodal. „Byl to malej démon. Asi mládě.“ Tash přikývla. Rozdělní oheň, aby se zahřáli, a ráno se pak dívali, jak se démonovo tělo scvrkává a mizí. Museli si začít hledat jiného.

Ten dnešní byl za letošní sezonu první. V zimě nelovili, na to byly podmínky moc drsné, sníh příliš hluboký a zima krutá. Vyrázili na Severní planinu, sotva začalo tání, ačkoli letos sice přišlo jaro, ale pak se zima zase na celé týdny vrátila, takže ve stínech a prohlubních se ještě i teď držel hluboký sníh. Gravell našel doupě démona i nejlepší místo, kde vykopat past. Teď do jámy spustil vědro s krví a vnitřnostmi a slezl po žebříku, aby natřel stěny. Tohle Tash dělat nemusela, nikdy to po ní nechtěl. Byla to jeho práce a byl na ni hrdý. Nikdy by si nepokazil týdný námahy tím, že by poslední krok odbyl.

Tash seděla na ranci a čekala. Omotala si kolem těla kožešinu a zírala na vzdálené stromy. Snažila se nemyslet na past a démona, takže se radši pustila do úvah o budoucnosti. Vydají se do Dornanu a démonův dým prodají tam. Obchod s dýmem byl ilegální, tak jako všechno kolem démonů – což ale neznamenalo, že se nenašlo pár lidí jako ona a Gravell, kteří je lovili. A rozhodně se našlo víc než dost lidí, kteří si chtěli dým démonů koupit.

Až Tash dostane svůj podíl peněz, bude si moci koupit ty boty. Dornan byl týden cesty daleko, ale snadným terénem. Užijí si tam teplo, odpočinek a dobré jídlo, než se zase vrátí na planinu. Tash se jednou Gravella zeptala, proč nenasbírá víc dýmu a nezabije víc démonů. Dodala: „Southgate povídal, že Banyon a Yoden jich ročně pochytají dvakrát tolik.“ Ale Gravell odpověděl: „Démoni jsou zlí, ale chamtivost taky. Todle nám stačí.“ A vedli vážně dobrý život, pokud Tash běhala dost rychle.

Gravell nakonec zase vylezl z jámy, vytáhl žebřík a odklidil všechno z dohledu. Tash si přenesla ranec ke stromům. Tím byly přípravy u konce. Gravell naposledy obešel past a mumlal si pro sebe: „Jo. Jo. Jo.“

Zamířil k Tash a prohodil: „Tak jo.“

„Tak jo.“

„Nepodělej to, holka.“

„Nápodobně.“

Ťukli si o sebe pěstmi pravaček.

Ta slova a ťuknutí, to byl rituál, který jim měl zajistit štěstí, i když Tash na štěstí moc nevěřila a byla si dost jistá, že Gravell taky ne. Na souboj s démonem si ale byla ochotná přivolat veškerou pomoc, jaká se nabízela.

Slunce už stálo nízko na obloze a brzy se ponoří pod vrcholky stromů. Nastala nejlepší doba, kdy vylákat démona z doupěte. Tash se rozběhla na sever řídkým lesem až k mýtině, kterou s Gravellem našli před deseti dny. Tedy Gravell ji našel. Tohle byl jeho skutečný talent. Kopat jámy a pomazávat jejich stěny zvířecí krví a vnitřnostmi zvládne každý, za obratnost při harpunování démonů vděčil výšce a síle. Gravell byl ale výjimečný díky své trpělivosti a instinktivní schopnosti nacházet místa, kde démoni žijí. Milovali mělké prohlubně v rovné zemi, ne moc blízko stromů, kde se hromadila mlha. Měli rádi chlad. Sníh. A nesnášeli lidi.

Tash se Gravella na demony neustále vyptávala a teď už nejspíš věděla všechno, co se dalo zjistit o něčem tak cizím, z jiného světa. A z jakého světa! *Nejsou z téhle země*, pomyslela si, *anebo do ní možná naopak patří až moc, do prastaré země*. Tash do jejich říše musela nahlédnout, když je z ní chtěla vylákat. Musela proniknout tam, kam nesměla, kam

lidé nechodili. A démoni se ji za tu odvalu spatřit jejich svět, poničený a krvácející, snažili zabít. Ten svět nebyl ani tak temný, spíš ho zaplňoval jiný druh světla: bylo rudé a stíny ještě červenější. Nikde žádné stromy ani rostliny, jen rudé kamení. Vzduch tam byl teplejší, hustší. A byly tam zvuky.

Tash počkala, až bude slunce v půli cesty pod kopcem a obloha rudá a oranžová jen v tom malém výřezu. V mírných prohlubních se hromadila mlha, stejně jako v doupěti jejího démona. Tahle proláklina byla o něco hlubší než ostatní i zvlněný povrch kolem, ale na rozdíl od dalších prohlubní tam neležel žádný sníh. V tuhle podvečerní dobu měla mlha rudý nádech. Mohlo to být i zapadajícím sluncem, ale Tash věděla svoje.

Pomaloučku, potichoučku se přikradla blíž a klekla si na okraj díry. Sáhla dozadu, aby si očistila bodce na podrážkách, odloupala z nich hrušky hlíny. Položila dlaně na zem a roztáhla prsty. Cítila pod nimi půdu, která nebyla teplá, ale ani úplně zmrzlá. Okraj území démonů.

Zapřela se o špičky nohou a nadechla se, jako by se chtěla ponořit, což svým způsobem dělala. Sklonila hlavu a s otevřenýma očima vystřelila vpřed, až se hrudí otírala o zem, jako by čenichala pod příkrovem mlhy a přímo do prohlubně, do světa démonů.

Někdy to musela zkoušet dvakrát nebo třikrát, ale dnes měla štěstí hned napoprvé.

Svět démonů před ní z prolákliny ostře klesal do podzemní chodby, ale to nebyla jediná věc, která ho odlišovala od lidského. V říši démonů byly barvy, zvuky i teplota jiné než nahoře, jako by hleděla do pece přes barevné sklo. Popsat barvy bylo těžké, ale popsát zvuky nemožné.

Tash pohlédla přes rudou prohlubeň k ústí tunelu a v nejnižším bodě spatřila něco purpurového. Nohu?

Mozek pomalu rozšifroval, co viděly oči. Ležel – leželo to? – na břiše a jedna noha mu trčela dozadu. Tash rozeznała trup, paži, hlavu. Lidské tvary nelidské stvůry. Hladkou pokožku a výrazné svaly, pleť žíhanou purpurově, rudě a oranžově. Všechno dlouhé a úzké. Démon vypadal mladě, jako dospívající kluk, samá ruka samá noha. Břicho se mu s každým nádechem pohybovalo. Spal.

Tash celou dobu zadržovala dech a teď ho ze sebe vši silou vyfoukla. Někdy to stačilo. Její dech, její pach upoutaly démonovu pozornost. Tenhle se ani nehnul.

Tash se nadechla. Vzduch jí v ústech připadal horký a suchý. Vykřikla: „Jsem tady, démone! Vidím tě!“ Ani její hlas nezněl stejně. Tady slova nebyla slovy, proměnila se v cinkot činelů a gongů.

Démon zvedl hlavu a pomalu jí pohlédl do obličeje. Pohnul jednou nohou, ohnul ji v koleni a protáhl vzhůru. Navzdory vetřelkyni se choval naprosto uvolněně. Oči měl purpurové. Zíral na Tash, pak zamrkal. Jeho noha ve vzduchu naprosto znehybněla. Zaklonil hlavu, spustil nohu, otevřel pus a natáhl krk, aby zavyl.

Uši jí zaplnil řinčivý zvuk, když se démon s purpurovými ústy dokončil vymrštil vpřed. To už ale vyrazila taky, zabořila bodce do země a ve vzduchu se otočila skokem, který ji přenesl ze světa démonů k okraji prolákliny, zpátky do světa lidí.

Pak se dala do běhu.

Catherine

BRIGAN,
BRIGANTSKO

Nic není horšího než zrada. Všichni zrádci musí být odhaleni, usvědčeni a potrestáni.

Zákony a nařízení Brigantska

„Princ Boris poslal stráž, aby nás tam doprovodila, Vaše Výsosti.“ Nová komorná Jane vypadala a zněla vyděšeně.

„Neboj se. Ty se nebudeš muset dívat.“ Princezna Catherine si uhladila sukni a zhluboka se nadechla. Byla připravená.

Vyrazili. Strážný vpředu, Catherine uprostřed a Jane vzadu. V královnině části paláce byly chodby tiché a prázdné. I těžké kroky strážného tady tlumily tlusté koberce. Stačilo ale přejít středovou síň a člověk se ocitl v jiném světě: světě mužů, barev a hluku. Catherine sem přicházela tak zřídka, že se snažila vstřebat všechno kolem sebe. Žádné jiné ženy tu nebyly. Jen šlechtici v hrudních plátech, s meči a dýkami, jako by se neodvažovali dostavit se ke dvoru jinak než jako neohrožení bojovníci. Kolem postávalo bezpočet sloužících a všichni jako by mluvili, rozhlíželi se, manévrovali. Catherine tu nikoho neznala, ale muži ji poznávali a roztupovali se před ní, aby mohla projít. Klaněli se jí a hlahol před ní umlkal, ale za jejími zády se opět obnovoval.

A pak jí strážný otevřel další dveře. „Princ Boris vás žádá, abyste na něj počkala uvnitř, Vaše Výsosti.“

Catherine vstoupila do předpokoje a mávnutím ruky naznačila Jane, aby na ni počkala u dveří, které se už zavíraly.

Uvnitř bylo ticho, ale Catherine slyšela rychlý tlukot vlastního srdce. Zhluboka se nadechla a zvolna vydechla.

Bud' klidná, napomenula se. Bud' důstojná. Chovej se jako princezna.

Napřímila záda a znovu se zhluboka nadechla. Pak se pomalu vydala na druhý konec místnosti.

Bude to odporité. Bude to krvavé. Ale já se neodvrátím. Neomdlím. A rozhodně nebudu křičet.

A zase zpátky.

Budu se ovládat. Nedám najevo žádné emoce. Jestli to bude hodně zlé, budu myslet na něco jiného. Jenže na co? Na něco krásného? To by prostě nebylo správné.

Otočila se. Vykročila zpátky.

Na co má člověk myslet při pohledu na to, jak jinému člověku stínají hlavu? A nejen někomu cizímu, ale Amb...

Obrátila se a spatřila Noyese. Stál v rohu místnosti, opíral se o stěnu.

Catherine ho vídala jen málokdy, ale nikdy přitom nedokázala potlačit zachvění. Byl štíhlý a svalnatý, asi tak stejně starý jako její otec. Dnes byl módně oblečený, samá kůže a spony, světlé, téměř bílé vlasy po ramena měl sčesané z hranatého obličje a spletené do jemných copánků spojených do jediného uzlu. Navzdory tomu na něm bylo něco odpudivého. Možná jen jeho pověst. Noyes, mistr inkvizice, jehož úkolem bylo hledání a pronásledování zrádců. Sám vězně většinou nezabíjel, to byla práce jeho mučitelů a katů. Sedm let od války s Calidorem se Noyesovi a jemu podobným na rozdíl od většiny brigantských obchodníků dařilo. Před jeho slíděním nebyl nikdo v bezpečí. Prověřoval všechny, od pomocníka ve stáji až po šlechtice, od děveček k vznešeným dámám. Dokonce i princeznám.

Ted' se ramenem odstrčil od stěny a lenivým krokem se vydal k ní. Nepatrně se uklonil a prohodil: „Dobré ráno, Vaše Výsosti. Není to nádherný den?“

„Pro vás jistě.“

Napůl se usmál a znehybněl. Pozoroval ji.

„Čekáte tady na Borise?“ zeptala se Catherine.

„Prostě jen čekám, Vaše Výsosti.“

Odmělčili se. Catherine pohlédla k vysokým oknům a modré obloze za nimi. Noyes po ní přejížděl očima a ona si připadala jako ovce na trhu... Ne, spíš jako odporný brouk, který mu vlezl do cesty. Chtělo se jí vybuchnout a křičet, ať se k ní laskavě chová s úctou.

Prudce se od něj odvrátila a připomněla si: *klidná, zůstaň klidná*. Měla už skoro sedmnáct let praxe se skrýváním svých pocitů a byla v tom vážně dobrá, jenže v poslední době to nějak začalo být těžší. V poslední době jako by hrozilo, že v ní emoce zvítězí a převezmou vládu.

„Tady jsi, sestro!“ zvolal Boris, když prošel dveřmi s princem Haroldem v závěsu. Catherine se pro jednu při pohledu na bratry ulevilo. Udělala pukrle. Boris prošel místností, Noyese ignoroval, dokonce se ani neuklonil sestře. Nezastavil se, šel pořád dál a houkl na ni: „Tvoje komorná zůstane tady. Ty pojď se mnou.“ Rozrazil dvojité dveře vedoucí na nádvoří hradu a pobídl ji: „No tak, princezno. Žádné loudání.“

Catherine spěchala za ním, ale dveře už se před ní se zhoupnutím zavřely. Strčila do nich a ulevilo se jí, že se Boris zastavil. Popravíště jim téměř zahrazovalo cestu, bylo vysoké jako zeď kolem růžové zahrady.

Boris si se smíchem odfrknul. „Otec chtěl, aby ho postavili tak, že všichni dobře uvidí, ale vsadím se, že na tohle padlo pár sáhů lesa.“

„Já teda nevím, proč na to má koukat ona. Není to nic pro holky,“ ozval se Harold. Ruce měl založené v bok, nohy rozkročené a zíral na Catherine.

„A přece sem pouštějí i děti,“ namítla Catherine a napodobila jeho postoj.

„Je mi čtrnáct, sestro.“

Catherine prošla kolem něj a zašeptala mu do ucha: „Až za dva měsíce, bratříčku. Ale já to nikomu nepovím.“

„Brzo budu větší než ty,“ zavrčel Harold, než se protáhl kolem ní a rozběhl se za Borisem. V porovnání se širokými rameny staršího bratra vypadal obzvlášť drobný a útlý. Nezapřeli, že jsou sourozenci,

jejich nazrzlé vlasy měly naprosto stejný odstín, jen ty Haroldovy byly mnohem důmyslněji spletené. Catherine napadlo, že prací na jeho účesu někdo musí trávit mnohem víc času než na tom jejím.

Nicméně na jeho názoru na vhodnost Catherininy účasti záleželo asi tolik jako na jejím vlastním. To otec jí na Noyesovu radu nařídil, aby byla přítomná popravě. Catherine tím měla dosvědčit svou sílu a loajalitu, a především dokázat, že není zrádkyní srdcem, myslí ani skutky.

Boris už obcházel roh popravčího lešení. Catherine spěchala za ním a nadzdvihla si dlouhé sukně, aby neupadla. Obecenstvo sice ještě neviděla, ale už slyšela tichý šum hlasů. Zvláštní, jak se člověk dokáže napojit na dav, vycítit jeho náladu. Ti muži v síni byli navenek zdvořilí, ale jen stěží skrývali lačnost po moci, po... čemkoli. Tady čekal dav lidí, kteří měli překvapivě dobrou náladu. Ozvalo se pár oslavných výkřiků „Boris!“, ale rychle utichly. Tohle shromáždění se nekonalo na princovu počest.

Boris se obrátil a sledoval ji, jak ho dohání. „Chceš ukázat masám svoje nohy, sestřičko?“

Catherine spustila sukni a uhladila látku. Pak co nejméně proleskla: „To dláždění je špinavé. Nechci zničit to hedvábí.“

„Radši hedvábí než pověst.“ Boris se jí zadíval do očí. „Myslím to s tebou dobře.“ Ukázal doleva na vyvýšený stupínek pokrytý královsky rudým kobercem. „Tohle je pro nás.“

Jako by jí to už nedošlo.

Boris jako první vystoupal po třech schodech nahoru. Královská lóže byla celkem obyčejná, s jedinou řadou širokých vyřezávaných seslí, které Catherine poznala: byly ze síně shromáždění. Mezi černými a rudými sloupky, které prostor ohrazovaly, volně visel silný rudý provaz. Také dav, který stál za stupínkem, ohrazoval provaz (už ne rudý, ale silný, hrubý a hnědý) a sřežila ho řada Královských gardistů (v rudozlatočerných uniformách, ale v síle a hrubosti si s provazem nezahlavili, pomyslela si Catherine).

Boris ukázal na sedadlo u vzdálenějšího okraje stupínku. „Pro tebe, sestro.“ Sám se posadil na sesli vedle její s nohama od sebe, svalnaté stehno mu přetékało ke Catherine. Usadila se a pečlivě si narovnala

sukni tak, aby se jí nepomačkala a taky aby světle růžové hedvábí padalo přes Borisovo koleno. Bratr nohu odtáhl.

Harold zůstal stát z druhé strany vedle Borise. „Ale Catherine má nejlepší výhled.“

„O to taky jde, prcku,“ odvětil Boris.

„Jenže já mám před Catherine přednost a to místo chci.“

„A já ho dal Catherine. Takže ty si sedni sem a přestaň kňourat.“

Harold na okamžik zaváhal. Otevřel pusou, aby si stěžoval, ale zachytil sestřin pohled. Usmála se na něj a elegantně naznačila, jako by si zašívala rty. Harold pohlédl na Borise a musel se kousnout do rtu, ale ztichl.

Catherine přejížděla pohledem po náměstí. Naproti, na druhé straně popraviště, byl další stupínek, kde stáli někteří šlechtici. Poznala Ambrosovy dlouhé blond vlasy a rychle uhnula očima. Napadlo ji, jestli se červená. Proč ji pouhý pohled na něj dokáže rozpálit tak, že rudne a polévá ji horko? A zrovna dneska! Musí myslet na něco jiného. Někdy se celý její život smrskl na nutnost myslet na něco jiného.

Před popravištěm stála spousta prostých lidí. Catherine se zadívala do jejich davu, snažila se na ně soustředit. Byli tam otrhaní nádeníci, trochu líp oblečení kupci, hloučky mladíků, pár chlapců, několik žen. Většina byla oblečená ošuntěle, téměř v hadrech, vlasy rozpuštěné nebo jen volně svázané. Slyšela, jak lidé kousek od ní mluví o počasí. Už teď bylo horko, nejteplejší den od začátku roku, obloha jako vymetená. Den jako stvořený k tomu, aby se využil co nejlíp, a přece se tu stovky lidí shromáždily proto, aby viděly někoho umírat.

„Co myslíš, bratře, proč na tahle představení chodí tolik lidí?“ Catherine se snažila, aby její hlas zněl upřímně a nevinně.

„Ty to nevíš?“

„Pouč mě trochu. Ty jsi v takových záležitostech mnohem zkušenější.“

Boris odpověděl až příliš vážným hlasem. „Milá sestro, tyhle masy pohání a také přivedla sem svatá trojice důvodů. Nuda, zvědavost a touha po krvi. A nejsilnější z nich je právě ten třetí.“

„Myslíš, že je o to silnější, když se má oddělit vznešená hlava od vznešeného těla?“

„Chtějí prostě krev.“ Boris pokrčil rameny. „Ať je, čím chce.“

„A přece mi připadá, jako by ty lidi kolem víc zajímaly hovory o počasí než podrobnosti toho, že bude někdo rozseknut ve dvě.“

„Nepotřebují to rozebírat. Potřebují to vidět. Už brzo přestanou tlačit o počasí. Až přivedou vězně, uvidíš, jak to myslím. Chátra chce krev a dneska ji dostane. A ty dostaneš lekci o tom, jak dopadne ten, kdo zradí krále. Takovou, jakou z knih nevyčteš.“

Catherine se odvrátila od pohrdání v bratrově hlase. Tak se učila o životě – z knih. Ačkoli nebyla její vina, že se nemůže setkávat s lidmi, cestovat, učit se o světě tak, že by ho poznávala. Knihy ale Catherine milovala a v posledních dnech prohledávala knihovnu, aby našla cokoli v souvislosti s popravami. Studovala právo, metody, dějiny, početné příklady. Prohlížení obrázků, na nichž kat většinou držel uťatou hlavu odsouzence, bylo už dost hrozné, ale dobrovolně se rozhodnout, že se člověk přijde podívat, bude se toho účastnit, stane se součástí davu bažícího po krvi – to bylo něco, čemu nerozuměla.

„Stejně nechápu, proč tady Catherine vůbec musí být,“ postěžoval si Harold.

„Neříkal jsem ti, ať ztichneš?“ Boris se při těch slovech na Harolda ani nepodíval.

„Ale dámy sem obvykle nechodí.“

Boris se neudržel a přece jen odpověděl: „Ne, obvykle ne, ale Catherine potřebuje dostat lekci loajality. Potřebuje pochopit následky toho, když se odmítne podřídit plánům, které s ní máme.“ Obrátil se k sestře a dodal: „Podřídit se v každém ohledu. Do nejmenších detailů.“

Harold se zamračil. „Jakým plánům?“

Boris ho ignoroval.

Harold protočil panenky a naklonil se ke Catherine. „To je kvůli tvé svatbě?“

Catherine se usmála sevřenými rty. „Tohle je poprava, takže si neumím představit, jak by to mohlo souviset s mou svatbou.“ Boris se na ni zamračil, a tak dodala: „Čímž chci říct, že když se mi dostane té cti provdat se za prince Zayna Pitorijského, vynasnažím se, aby všechno dopadlo podle plánu bez ohledu na to, jestli uvidím, jak někomu stínají hlavu, nebo ne.“

Harold na chvíli zmlknul, než se zeptal: „A proč by to nemělo jít podle plánu?“

„Půjde,“ ujistil ho Boris. „Otec nedovolí, aby se tomu něco postavilo do cesty.“

To byla pravda, proto taky vyžadoval Catherininu bezvýhradnou poslušnost ve všech detailech. Proto byla tady. Catherine před týdnem udělala chybu a bavila se s komornou Dianou o tom, že na rozdíl od ní aspoň může snít o sňatku z lásky. Děvče se své paní zeptalo, koho by si vzala, kdyby si mohla vybrat, a Catherine zavtipkovala: „Někoho, s kým jsem už aspoň jednou mluvila. Někoho inteligentního, přemýšlivého a pozorného.“ Při těch slovech myslela na Ambrose a na to, jak ji doprovázel při poslední projížďce. Žertoval o kvalitě jídla ve vojenských ubikacích, ale pak zvážněl, když jí popisoval bídu v chudinských čtvrtích Briganu. Diana se ozvala, jako by jí četla myšlenky: „Dnes dopoledne jste dlouho mluvila se sirem Ambrosem.“

Den po tom rozhovoru si ji zavolal Boris a Catherine došlo, že Diana nebyla ani tak její komorná, jako spíš Noyesova špionka. Musela si od bratra vyslechnout zdlouhavé kázání a odpovědět mu na spoustu otázek, ale jejím odpovědím naslouchal pozorně hlavně Noyes, i když si dával záležet, aby se přitom znuděně opíral o zeď a příležitostně zíval. Inkvizitor nepatřil ke vznešeným pánům, už vůbec nebyl gentleman, ale když se mu rty zkřivily v úšklebku, Catherine naskočila husí kůže. Bála se ho dvakrát tolik než bratra. Noyes byl zosobněním otcovy přítomnosti, špehem, jeho očima a ušima. To Boris samozřejmě taky, ale její bratr byl navíc vždy tak bolestně přímočarý.

Při výslechu jí opakoval obvyklé fráze o neochvějně loajalitě a poslušnosti. Catherine měla sama ze sebe radost, jak chladná dokázala zůstat.

„Jsem jen nervózní jako před svatbou každá nastávající nevěsta. Někdy jsem prince Zayna neviděla. Stejně jako se našemu otci snažím být tou nejlepší dcerou, budu se snažit být dobrou manželkou princí Zaynovi. Těším se, až si s ním popovídám, začneme se poznávat, až zjistím, co ho v životě zajímá.“

„Po jeho zájmech ti nic není. Mým zájmem ale je, abys nevyjadřovala názory, které odporují královým.“

„Nikdy jsem nevyjádřila žádný názor, který by nebyl v souladu s otcovým.“

„Tvrdila jsi své komorné, že by ses mohla vdát líp a že si nechceš vzít prince Zayna.“

„Ne, jen jsem se vyjádřila v tom smyslu, že Dianino manželství může být úspěšné jiným způsobem.“

„Je nepřijatelné, abys nesouhlasila s královými plány ohledně tvé budoucnosti.“

„Nesouhlasím s tebou, ne s královými plány.“

„Často si říkám,“ přerušil je Noyes, „v jakém okamžiku se člověk stává zrádcem. Kdy přesně překročí tu hranici mezi věrností a zradou.“

Catherine se napřímila. „Žádnou hranici jsem nepřekročila.“

A to byla pravda. Kromě myšlenek na Ambrose se ničeho nedopustila.

„Podle mých zkušeností... a své zkušenosti v této oblasti považuji za nesmírně široké, princezno Catherine,“ zamumlal Noyes. „Podle mých zkušeností se zrádce srdcem a myslí brzy stává zrádcem i svými skutky.“

Jak se na ni přitom díval. Jako by jí opravdu viděl do hlavy. Jenže ona mu ten pohled oplatila a odsekla: „Nikoho nezrazuju. Provdám se za prince Zayna.“ Věděla, že to je taky pravda. Brzy si vezme muže, jehož v životě neviděla, ale nemohla si pomoci, její mysl a srdce toužily po něčem jiném. Nemohla si pomoci, stále na Ambrose myslela, milovala hovory s ním, toužila po jeho blízkosti a ano, jednou se dotkla jeho paže. Ovšem, kdyby se on dotkl jí, popravili by ho, ale neviděla důvod, proč by se ona nemohla dotýkat jeho. Byly ale tyhle myšlenky a jeden dotek skutečnou zradou?

„Je dobré si jasně uvědomit, kde leží hranice, princezno Catherine,“ ozval se inkvizitor tiše.

„Já si to uvědomuju, děkuji, Noyesi.“

„A uvědomit si rovněž následky.“ Nenuceně, téměř bezděčně mávl rukou. „Proto je třeba, abyste se zúčastnila popravy té Norwendové, spatřila na vlastní oči, co se stane s těmi, kdo zradí krále.“

„Trest, varování a lekce, všechno hezky v jednom balíčku.“ Catherine napodobila Noyesovo mávnutí ruky.

Inkvizitorova tvář postrádala jakýkoli výraz. „Je to rozkaz krále, Vaše Výsosti.“

Den po Catherinině výslechu Diana bohužel nešťastně klopýtla na kamenných schodech a kvůli zlomené ruce nemohla dál plnit své povinnosti. Catherinininy další komorné Sarah a Tanya byly v tu chvíli s ní, ale nedokázaly nehodě zabránit. „Noyes má svatou pravdu, Vaše Výsosti,“ prohodila s úsměvem Tanya. „Všichni zrádci musí být potrestáni...“

Catherine vytrhlo ze vzpomínek pokřikování davu: „Bradwell! Bradwell!“

Po schodech na popraviště vyšli dva muži, oba v černém. Starší zvedl ruku, aby utišil přítomné. Jeho mladý a překvapivě andělsky vyhlížející pomocník nesl náradí nezbytné pro jejich řemeslo: meč a prostou černou kápi.

„To je Bradwell,“ oznámil zbytečně Harold a naklonil se přes Borise k sestře. „Má za sebou už sto poprav. Myslím sto čtyřicet jedna. Nikdy nepotřebuje víc než jednu ránu.“

„Sto čtyřicet jedna,“ opakovala Catherine. Napadlo ji, kolika z těch poprav její mladší bratříček přihlížel.

Bradwell přešel po popravišti, kroužil rukou, v níž bude svírat meč, jako by si zahříval svaly v rameni, pak si protáhl hlavu na jednu i druhou stranu a nakonec s ní zakroutil kolem dokola. Harold protočil oči. „Sakra, to je k smíchu. Měli to dát Gateacreovi.“

„Myslím, že si markýz z Norwendu vyžádal Bradwella a král mu vyhověl,“ ozval se Boris. „Norwend chce, aby to proběhlo hladce, a zřejmě si myslí, že Bradwell je nejlepší. Tohle se ale nikdy nedá zaručit.“

„Gateacre taky seká čistě.“

„Souhlasím. Já bych vybral jeho. Zdá se, že Bradwell už má nejlepší roky za sebou. Ale pokud to zpacká, vyvolá ten trest ještě větší zájem.“

Catherine při zmínce o markýzi z Norwendu zalétla pohledem na druhou stranu za popraviště, kde vyrostlo druhé pódium pro diváky. Připadalo jí riskantní zmiňovat se bez pobídky o lidech na něm, ale když teď s tím tématem bratr sám přišel, vycítila, že se může zeptat. „To je markýz z Norwendu, na druhém pódii, v zeleném kabátci?“

„Ovšem, a s ním celý jeho klan,“ přikývl Boris, i když Catherine si všimla, že ženy z markýzovy rodiny tam nejsou, jen muži. „Příbuzní zrádce musí být přítomni popravě. Musí se veřejně vyslovit pro jeho smrt, jinak přijdou o tituly i půdu.“

Zákony znala Catherine dost dobře. „A co jejich čest?“

Boris si odfrknul. „Snaží se jí držet zuby nehty, ale pokud nedokážou zvládnout vlastní rodinu, pak si jen těžko můžou udržet postavení u dvora.“

„Postavení u dvora a čest jsou tedy jedno a totéž,“ odvětila Catherine.

Boris se na ni podíval. „Jak říkám, obojího se drží jen tak tak.“ Otočil se k protějšnému pódiu a dodal: „Vidím mezi nimi tvého osobního strážce, i když naštěstí ne v uniformě.“

To se Catherine neopovažovala komentovat. Když si Ambrose neoblékl uniformu Královské gardy, byla to známka respektu ke královské rodině, nebo naopak neúcty? Věděla, že Ambrose má na čest svůj názor. Mluvil o tom, že touží jednat správně, bránit Brigantsko a pomoci zemi zase získat svou starou velkolepost. Ne pro osobní zisk, ale kvůli všem, kteří trpí v chudobě.

Všimla si Ambrose, když si sedala, a tehdy se přiměla odvrátit. Když se o něm teď Boris zmínil, odvážila se na něm ulpět pohledem o něco déle. Vlasy, ve slunečním svitu zlatobílé, měl rozpuštěné a splývaly mu ve vlnách kolem obličeje až na ramena. Na sobě měl černý kabátec s koženými řemínky a stříbrnými přezkami, černé kalhoty a vysoké černé boty. Obličej vážný a bledý. Zíral na kata a na Catherine se od jejího příchodu ani nepodíval.

Pozorovala ho tak dlouho, jako by hleděla na každého jiného muže. Pak se přiměla uhnout pohledem, ale pořád ho viděla před sebou. Jeho vlasy, ramena, rty...

Za popravčím lešením se objevil hlouček dvoránů. Z toho, jak ustupovali z cesty a ukláněli se, Catherine pochopila, že se blíží její otec. Srdce se jí zběsile rozbušilo. Žila a trávila své dny v královnině křídle paláce s matkou a komornými, někdy otce nespátřila celé týdny či měsíce. Pro ni, panovnickovu jedinou dceru, byla jeho přítomnost pořád vzácnou událostí.

Teď už krále i viděla, kráčel rychle, rudočerný kabátec podtrhoval šíři jeho ramen, vysoký klobouk jeho výšku. Catherine hbitě vstala, uctivě sklonila hlavu a poklesla v kolenou do hlubokého pukrlete. Stála sice na vyvýšené plošině nad králem, ale její hlava se musela ocitnout níž než jeho. I když byl otec vysoký, stejně se musela pořádně skřít. Zatáhla břicho a napjala stehenní svaly, když si téměř přidřepla. Korzet se jí ostře zaryl do pasu. Soustředila se na to nepohodlí, věděla, že to musí vydržet. Koutkem oka pozorovala krále. Vystoupil do jejich lóže, zůstal stát na okraji a dav, který ho teprve teď zřetelně spatřil, se rozjásal. Postupně se začaly ozývat nadšené výkřiky: „Aloysius! Aloysius!“

Boris se napřímil z úklony a Catherine čekala ještě požadované dvě vteřiny, než zvedla hlavu. Král stál nehybně, hleděl na dav, dcery jako by si ani nevšiml. Pak se posadil na sesli vedle Harolda, kde se okamžik předtím objevily rudé polštáře, aby dopřály pohodlí jeho královské zadnici. Catherine se tělem rozlévala úleva. Harold se také napřímil z úklony a zůstal škrobeně stát, váhal, než se posadil, i když Catherine věděla, že má radost: bude sedět vedle krále. Počkala, až si sedne i Boris, narovнала si sukni a znovu se usadila na svoje místo.

Potom už se všechno dalo rychle do pohybu. Král koneckonců nebyl zrovna pověstný trpělivostí. Na popraviště vystoupali další muži. Čtyři byli v černém, čtyři v uniformě stráží, a mezi nimi kráčela vězenkyně, maličká, křehká, ponížená, skoro nebyla vidět.

Dav se rozvášnil. „Zrádkyně!“ ozvalo se. „Kurva!“ „Čubka!“ A horší, mnohem horší.

Na ta slova občas narazila v knihách, ale nikdy je neslyšela nikoho nahlas vyslovit, ani Borise ne. A teď poletovala vzduchem kolem ní. Byla mocnější, než by od slov čekala, ne krásná, poetická a chytrá, ale hloupá a vulgární jako políčky do tváře.

Catherine koutkem oka zahlédla Ambrose, který seděl nehybný a ztuhlý proti ní, tvář staženou v křeči, když dav křičel a urážel jeho sestru. Catherine zavřela oči.

Boris jí zasyčel do ucha: „Nedíváš se, sestro. Jsi tady, abys viděla, co čeká zrádce. Je to pro tvoje dobro. Takže jestli se nepodíváš na popraviště, otevři ti oči vlastnoručně.“

Catherine nepochybovala, že by svůj slib splnil. Zvedla víčka a zadívala se na popravčí lešení.

Lady Anne Norwendová měla na sobě šaty z modrého hedvábí se stříbrnou krajkou. Její šperky se třpytily ve slunečním světle a plavé vlasy, vyčesané vysoko na temeni, se leskly jako zlato. Lady Anne za běžných okolností považovali za krasavici, ale dnešek měl k běžným dnům daleko. Teď byla bolestně vyhublá, bledá, za chůze ji podpírali dva strážní. Nejvíc ale přitahovala pozornost její ústa: z horního rtu ke spodnímu je křížovala černá klikatá čára silné niti, bradu a krk pokrývala zaschlá krev. Jazyk už jí vyřízli. Catherine se zatoužila podívat na Ambrose, ale neodvažovala se k němu otočit, navíc by pohled na něj nesnesla. Co mu asi běží hlavou, když vidí svou sestru takhle? Snažila se dívat na lady Anne. Zjistila, že nejsnesitelnější to je, když se soustředí na strážného, který odsouzenou podpíral. Na to, jak tlusté má prsty, jak silně ji svírá.

Kráľův mluvčí předstoupil, aby oslovil dav. Vyžádal si ticho. Když se šum hlasů utišil, začal předčítat ze svitku a vypočítávat zločiny lady Anne. „Svedla ženatého muže“, to byla narážka na její vztah se sirem Oswaldem Pencem. „Odmítla se dostavit na žádost krále“ znamenalo, že se sirem Oswaldem uprchla, když je chtěl zatknout Noyes a jeho poskoci. „Vražda králových mužů“, to se rovněž týkalo inkvizice. Při pohledu na to, jak lady Anne vypadala teď, se tomu dalo jen těžko uvěřit, ale v boji, po němž zůstali na zemi tři mrtví včetně sira Oswalda, sama probodla jednoho králova vojáka. „Vražda“ byla hlavním důvodem její popravy. Zabití královského vojáka se v očích zákona rovnalo zabití samotného panovníka, byl to ten nejtěžší zločin, a tak mluvčí zakončil svůj projev vzletným prohlášením: „... čímž zradila Brigantsko i našeho milovaného krále.“

Dav začal šílet.

„Zrádkyně, vraždkyně a děvka pozbývá všeho pozemského majetku, který tímto propadá králi.“

Jeden z černě oděných mužů přistoupil k lady Anne a začal jí sundávat šperky, jeden po druhém. Pokaždé, když jí něco vzal – brož, prsten, náramek –, ozval se jásot shromážděných přihlížejících. Každý z nich

uložil do truhličky, kterou držel další z mužů. Když lady Anne přišla o všechny šperky, muž vzal nůž a rozřízl jí na zádech šaty. Diváci zavylí nadšením, když inkvizitor strhl mladé ženě hedvábnou látku z ramen tak prudce, až málem upadla. Strážný ji ale zachytil a přidržel ji ve vzpřímeném postoji. Dav zase zavyl jako smečka zuřivých psů a začal skandovat: „Do naha! Do naha!“

Lady Anne zůstala jen ve spodničce a tiskla si její tenkou látku k hrudi. Ruce se jí třásly a Catherine si všimla, že má dívka polámané a deformované prsty. Nejdřív nechápala proč, než jí došlo, že je to součást rituálu popravы zrádce. Odsouzení nesměli hovořit s královými věrnými poddanými, proto jim vyřízli jazyk a sešili rty. Jenže všechny brigantské ženy od dvora uměly znakovou řeč, kterou se domlouvaly ve chvílích, kdy nesměly používat slova. Proto lady Anne polámali si prsty.

Jeden z inkvizitorů rozpustil zrádkyni vlasy, dlouhé a jemné, v nejsvětlejším odstínu plavé. Nabral je do ruky a usekl jí je u zátylku mečem. Podržel je ve výšce a pak odhodil do truhličky ke šperkům. Odsouzená nakonec zůstala téměř nahá, navzdory horkému slunci se třásla. Její potrhaná róba byla skoro průsvitná a lepila se jí k nohám v místech, kde se pomočila. Králi zřejmě propadala i její důstojnost.

Mluvčí se odvrátil od odsouzené a oslovil muže na pódiu naproti královské lóži. „Co chcete sdělit zrádkyni?“

Annin otec, vysoký šedovlasý markýz, vystoupil z rodinného hloučku. Narovnal záda, odkašlal si a promluvil.

„Zradila jsi svou zemi a svého nejjasnějšího panovníka. Zradila jsi svou rodinu i mě, věrné královské služebníky, kteří tě vychovali a věřili ti. Zradila jsi mou důvěru a pošpinila rodinné jméno. Kéž by ses nikdy nenarodila. Zříkám se tě a žádám tvou popravu jako zrádkyně.“

Catherine čekala na Anninu reakci. Mladá žena zírala na svého otce a zdálo se, že se trochu narovnal. Po markýzovi promluvílo postupně pět jejích mužských příbuzných – dva strýcové, dva bratrance a starší z bratrů Tarquin, který se hodně podobal Ambrosovi, měl stejně plavé vlasy jako on. Ti všichni předstoupili na okraj vyvýšené plošiny, vykřičeli na ni své zavržení a žádali její popravu. Po každém vystoupení dav zajásal a pak ztichl, aby mohl promluvit další. Po každém vystoupení se zdálo,

jako by lady Anne získala o něco víc síly, její postoj byl vzpřímenější. Catherine to zpočátku překvapovalo, ale i ona sama víc narovнала záda. Čím víc všichni lady Anne ponižovali, tím víc jim chtěla ukázat svou sílu.

Jako poslední vystoupil Ambrose. Otevřel ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Bratr se k němu naklonil a něco mu pošeptal. Catherine dokázala odečítat z Tarquinových rtů: „Prosím, Ambrosi. Musíš to udělat.“

Ambrose se nadechl a pronesl zřetelným, ale jen nepatrně zvýšeným hlasem: „Zradila jsi Brigantsko a krále. Žádám si tvou popravu.“ Bratr mu nechal ruku na rameni. Ambrose se díval na lady Anne a po tvářích mu stékaly slzy. Jeho dav jásotem neodměnil.

„On brečí?“ ozval se Boris. „To je slaboch. Taková slečinka.“

Lady Anne neplakala. Přitiskla si znetvořenou ruku k srdci: jasné znamení lásky k Ambrosovi. Pak se otočila a její pohled se setkal s Catherininým. Lady Anne pozvedla pravou ruku, jako by si otírala slzu, a levou ruku přitiskla k hrudi. Bylo to gesto tak nenápadné, tak zamaskované, že se dalo jen stěží postřehnout. Catherine ale četla podobné znaky od dětství a tenhle byl jedním z prvních, které se naučila. Znamenal *dříve se na mě*. Pak lady Anne udělala pravou rukou gesto pro polibek, zatímco levou mávla dolů a sevřela ji – vypadalo to jako pokus zatnout zdeformované prsty v pěst. Catherine se zamračila. Pěst u slabín znamenala hněv, nenávisť, hrozbu. Spojit tenhle znak s polibkem bylo podivné. Pak další znak: *chlapec*. Odsouzená se otočila ke králi a chtěla udělat další posunek, ale inkvizitor ji zadržel.

Catherine lady Anne neznala. Nikdy s ní nemluvila a u dvora ji viděla jen jednou. Princezna strávila většinu života zavřená ve svých komnatách, takže se s jinými ženami stýkala stejně vzácně jako s muži. Že by si to s těmi znaky jen vyfantazírovala?

Lady Anne přivedli k okraji popraviště a přiměli ji kleknout si k nízkému špalku. Odsouzená sklopila oči, pak je zase upřela na Catherine a o intenzitě jejího pohledu teď nebylo pochyb. Co se to v posledních vteřinách života snažila říct?

Popravčí Bradwell si už nasadil kápi, ale jeho ústa byla pořád vidět. Pronesl: „Koukej se před sebe, jinak neručím za to, že rána bude čistá.“

Lady Anne se obrátila k davu.

Bradwell zvedl meč a Catherine oslepilo slunce, které se odrazilo od jeho ostrí. Diváci ztichli. Bradwell popošel o krok dopředu a pak ke straně, možná aby posoudil úhel rány. Pak přešel za lady Anne, jednou zakroužil mečem ve vzduchu nad svou hlavou, popošel dopředu, znovu jím zakroužil a pokračoval v pohybu tak rychlém, že to v první chvíli vypadalo, jako by se vůbec nic nestalo.

Hlava lady Anne spadla nejdřív, s žuchnutím narazila na dřevěná prkna a odkutálela se k okraji popraviště. Za ní se rozstříkla krev z těla, které se pomalu překloupilo stranou. Jásot davu byl jako políček a Catherine sebou na sesli trhla dozadu.

Bradwell se shýbl pro hlavu a popadl ji za vlasy. „Na-bod-nout! Na-bod-nout!“ zaznělo skandování. Bradwellův pomocník předstoupil s píkou a diváci se rozparádili ještě víc.

Catherininy oči se nad popravištěm a burácejícími diváky nějak setkaly s Ambrosovým pohledem. Dívala se na něj, aby ho utěšila, aby mu dala najevo, že ji to mrzí. Chtěla mu ukázat, že není jako otec a bratři, že sem nepřišla dobrovolně, že jí na tom i přes propastnou vzdálenost mezi nimi záleží.

„Nedíváš se na lady Anne, sestro,“ zasyčel jí do ucha Boris.

Catherine se otočila. Hlavu lady Anne právě nabodli na píku a u paty popraviště stál Noyes a na rtech mu pohrávalo pousmání, když přejel pohledem z princezny na Ambrose. A pak jí došlo, jak byla hloupá. Tohle nebyl trest, varování ani lekce.

Byla to past.

Ambrose

BRIGAN,
BRIGANTSKO

„To jsi nemohl aspoň protentokrát udělat, co jsem ti přikázal?“

Bylo to jako za starých časů. Když Ambrose bydlel doma, často ho předvolávali do otcovy pracovny, kde byl kárán za nějakou neposlušnost. A teď, dva roky po odchodu z domova, byl zase zpátky před otcovým stolem. Všechno ale bylo jinak. Sídlo, které si otec pronajal pro pobyt v hlavním městě, nebyla obvyklá elegantní vila, ale zchátralý dům. I otec vypadal zchátrale. Obličej měl trochu povislý a kolem očí víc vrásek než obvykle. Navzdory všemu běsnění a křiku vypadal nějak menší. A samozřejmě tady byl i další podstatný rozdíl. Jeho sestra byla mrtvá a její hlava nabodnutá na pík u vystavená na městském mostě.

„Můžeš mi laskavě odpovědět, mladý muži?!“

„A jaký rozkaz máš konkrétně na mysli, otče?“

„Ty dobře víš, o čem mluvím. Jasně jsem ti vyložil, co musíš vyslovit při odsouzení. A že to musí znít tak, jako bys to myslel vážně.“

„V tom případě zní odpověď ne. Nemohl jsem ani protentokrát udělat, co mi přikázal.“

„Co je to s tebou, Ambrosi?“ Otec odsunul židli od stolu a vrtěl přitom hlavou.

„Co je se mnou, že se nedokážu zříct své sestry? To nevím. Možná podle mého přesvědčení byla dobrý člověk. Dobrá sestra a dobrá dcera.“

Naléhavější otázkou pro mě zůstává, jak jsi to mohl udělat ty, a navíc tak dobře.“

Otec se odmlčel. „Jsi stejně drzý jako naivní, Ambrosi. Jsi můj syn a očekávám od tebe víc.“

„A Anne byla tvá dcera. Čekal jsem od tebe víc. Měl jsi ji chránit, i kdyby tě to stálo život.“

„Ty mi nebudeš vykládat, co mám a nemám dělat, hochu.“ Otec ztišil hlas. „Zabila králova vojáka. Máme štěstí, že jsme na tom popravisti neskončili všichni do jednoho. Král vítá každou záminku, jak se obohatit. Mohli jsme ztratit všechno.“

„Oceňuju, jak si umíš srovnat priority, otče. Když už jsi přišel o dceru, jistě je pro tebe úlevou, že ti aspoň zůstala tvá půda.“

„Zacházíš příliš daleko, Ambrosi. Varuju tě. Nech toho.“

Jenže to Ambrose nedokázal. „Na tvém místě bych si nedělal starosti, jestli nepřijdeš o královu přízeň. Odsoudil jsi Anne naprosto dokonale. Na krále, Noyese a celý dvůr jistě tvá slova, vystupování a loajalita udělaly dojem. Co potom záleží na pravdě, mravnosti nebo cti?“

Markýz se vymrštil ze židle. „Vypadni! Vypadni odsud, než tě dám zmrskat!“

Ambrose už byl na odchodu, práskl za sebou dveřmi a vykročil do chodby. Viděl, jak k němu běží Tarquin.

„Slyšel jsem to všechno až na dvůr.“

Ambrose prošel mlčky kolem něj. Venku, když už neměl kam jít, se zastavil a vykřičel svůj vztek, kopal a tloukl do zdi.

Tarquin se zastavil vedle něj. Pozoroval ho, bolestně mžikal a čekal, až se Ambrose uklidní.

Mladší z bratrů konečně přestal běsnit a otřel si z kloubů rukou zkrvavené cucky kůže. „Co to s ním je? Stačí pár slov a mlátím tady do zdi jako šílenec.“

„Stýská se mu po tobě. Má tě rád. Připouštím, že to dává najevo dost zvláštním způsobem. Mám podezření, že tobě se stýská po něm – což dáváš najevo rovněž dost zvláštně.“

Ambrose se krátce zasmál.

„Rád vidím, když se usmíváš.“

Ambrose se opřel čelem o zídku. „V poslední době moc příležitostí k úsměvům není.“

„To pro nikoho z nás.“ Tarquin položil dlaň na Ambrosovo rameno. „Ty víš, že otec Anne miloval. Pořád ji miluje. Hluboce tím trpí.“

„A přece se jí veřejně zřekl.“

„Co jiného mohl dělat, Ambrosi? Usvědčili ji, odsoudili ji. Kdyby se jí nezřekl, král by nám sebral půdu. Trpěli by tím i všichni lidé z Norwendu, kteří jsou na něm závislí. Král by triumfoval ještě víc. Otcí nezbyvalo než být přesvědčivý.“

Ambrose neodpověděl. Odíral si čelo o drsný kámen.

„Anne by to chápala, Ambrosi. Zнала zákony stejně dobře jako všichni ostatní. Věděla, že ji otec miluje. To, co se stalo, nebylo správné, ale nemůžeš mu to vyčítat.“

„Ale co jí udělali...“

Ambrose mnohokrát myslel na to, jak Noyesovi pochopové jeho sestru mučili, kolik bolesti a ponižování musela vytrpět, a přece se na konci držela tak zpřímá. Byl na ni hrdý. Její inteligence a nezávislost ho inspirovaly, i když většina šlechticů tyhle vlastnosti u žen nepovažovala za kladné. Anne byla výjimečná brigantská žena – a byla výjimečná i mezi muži. Hodně cestovala, byla v Pitorii a ještě dál. Mluvila několika jazyky a pomáhala Ambrosovi i Tarquinovi s pitorijštinou. Ambrose si s láskou vybavoval jejich lekce, když ho sestra opravovala: „Ne, je to hrdelní zvuk, musíš to pronést zezadu z krku.“ A Tarquina nabádala: „Nestůj tak prkenně. Tvoje ruce a tělo hovoří také.“

Myslel na její ruce, které uměly hbitě používat znakovou řeč a které měla na konci tak polámané. Obratný jazyk jí vyřízli, usměvavé rty navždycky sešili k sobě. Na co asi myslela, když to dělali? Toužila zemřít co nejrychleji? Nejspíš ano. Ve vězení strávila před popravou tři týdny. Každý den ji mučili. Při popravě byla tak vyhublá. A jediné, co mohl dělat on, bylo přihlížet – a zřeknout se jí jako ostatní.

Ambrose ucítil bratrovo objetí, a teprve v té chvíli mu došlo, že už zase pláče. Tiše promluvil stále čelem ke zdi: „Nevěřím, že udělala něco špatného. Totiž, věřím, že zabila toho vojáka, ale jen v sebeobraně. Ne-

věřím ale, že byli se sirem Oswaldem milenci. Přátelili se od dětství a on ji podporoval ve vzdělávání. Anne ho obdivovala a měla ráda, ale jako přítele. Odkdy se král zajímá, kdo je čí milenka? Kdyby se měli ženatí chlapi odsuzovat za nevěru, seděla by v žaláři půlka dvora. I když taky netuším, co spolu dělali tak daleko na západě. To se nikdy pořádně nevysvětlilo. Podle mě v tom bylo něco jiného, tím jsem si jistý.“

Tarquin odpověděl téměř šeptem: „Taky si nemyslím, že je tahle verze pravdivá, ale nejsem tak pošetilý, abych to vykládal někomu jinému než tobě.“

„Takže já jsem podle tebe pošetilý?“

„Jsi čestný a pravdomluvný, Ambrosi, a já u tebe tyhle ctnosti obdivuju.“

Mladší bratr se v slzách usmál. „Beru to jako ano.“

Tarquin se ale tvářil vážně. „Nikdo z nás doopravdy neví, jak to s Anne a sirem Oswaldem bylo, ale zpochybňovat to by znamenalo stavět se proti králi. Právě jsem ztratil sestru. Nechci přijít i o bratra. Vím, že ti připadalo nemožné Anne zavrhnout, ale bylo jasné, že svá slova nemyslíš vážně. Když jde o krále, i takové drobnosti můžou člověka strhnout do propasti. Žádá a očekává věrnost. Bezvýhradnou věrnost.“

„A co věrnost k vlastní sestře? Ta se neočekává?“

„Aloysius je přesvědčený, že je pro všechny poddané na prvním místě on sám.“

„Takže si myslíš, že pro mě není naděje?“

Tarquin zavrtěl hlavou. „Ne, ale myslím si, že zůstat v Brigantsku je teď pro tebe nebezpečné.“

„Teď je to nebezpečné všude.“

„To není pravda. Ale tady už nejsme vítání. Skoro nikdo u dvora se už neodvážá podívat otcí do očí, a ještě míň lidí s ním prohodí slovo. Od svého příjezdu ho nepozvali nikam na večeri, nikdo nepřijal jeho pozvání, nikdo nás nenavštívil. Všichni jsou najednou příliš zaneprázdnění jinde.“

„Otec může být rád. Stejně všichni hrají na dvě strany. Nikomu z nich bych nevěřil ani pozdrav.“

„Stát se společenským vyvržencem není dobré, Ambrosi. Bez spojení u dvora jsme slabí. Doma mezi našimi lidmi budeme ve větším bezpečí.“ Tarquin se zhluboka nadechl. „S otcem se zítra vracíme na sever do Norwendu. Co kdybys jel s námi? Doma budeš daleko od Královské gardy, ode dvora, od krále.“

„Jsem pořád členem gardy. Složil jsem přísahu, že budu chránit princeznu. Nehodlám nikam utéct.“

Tarquin si povzdychl. „Tohle je další věc, která tě ohrožuje, bratře. Viděl jsem pohledy, které jste si s princeznou vyměnili při popravě. Máš city vepsané přímo do tváře a každý si je může přečíst. Noyes a princ Boris si toho všimli určitě taky. Noyesovi nic neujde.“

„Takže teď už stačí, abych se na někoho jen podíval, a hned je to zločin?“

Nic víc než jen pohled. Musel se na ni podívat. Její otec a Boris se tvářili vítězoslavně, ale Catherine byla jiná. Tolik smutná, ale klidná. Pohled na ni mu pomáhal snášet všechn smutek a bolest.

Ambrose vídal Catherine skoro denně, stál na stráži před jejími komnatami, jezdil s ní na koni a občas s ní i mluvil. Líbilo se mu, jak se usmívala a smála. Líbilo se mu, jak duchaplně, kurážně a inteligentně jednala s Borisem. Líbilo se mu, jak dokázala být pokaždé jiná, jak svou nehorázností provokovala Borise, ale s Ambrosem byla milá, něžná, pozorná. Pokud věděl, chovala se tak jen k němu – a bylo něco špatného na tom, že ho dráždilo jen pomyslet, že by se mohla něžně a mile chovat i k jiným mužům? Rád ji pozoroval, jak půvabně zasouvá nožku do třmenu, jak se v sedle drží tak jistě a zpříma. Jak za horkých dnů loňského léta vjela s koněm do vln s tak divokým a svobodným výrazem a pak z něj se smíchem seskočila, smála se a plavala kolem. Zoufal si, když se o tom dozvěděl Boris a na dva další týdny jí projížďky zakázal, plavat nesměla už nikdy. Někdy si zoufal i z pomýšlení, že tihle lidé jednou zničí Catherine tak, jako zničili Anne. A přece se zatím zničit nedala. Nějak se jí podařilo zůstat stejně silná jako oni.

Tarquin do něj šfouchl. „Jak jsem řekl, máš city vepsané do tváře a tenhle výraz bych nazval láska.“

„Obdiv, úctu a, přiznávám, do jisté míry i náklonnost, to je všechno, co v mém obličejí můžeš číst.“ Ambrose šťouchl na oplátku do Tarquina, ale nemohl si pomoci, musel se usmát.

„Tak si dej pozor, aby tam všichni viděli jen tohle. A tu míru náklonnosti trochu uber.“

„Jen klid, bráško. Výraz náklonnosti se v mé tváři brzy promění ve výraz nekonečné nudy. Princezna Catherine odjíždí za týden do Pitorie, aby se provdala za tamního prince. Já zůstanu tady jako pouhý řadový gardista.“

„Stejně si dávej pozor, Ambrosi. Nezapomeň, že Noyes tě sleduje.“

„Buď bez obav. Ani inkvizice přece nemůže člověka potrestat jen za pozdrav.“

March

CALIE,
CALIDOR

March stál tiše a nehybně vedle stolku s nápoji. Měl se dívat přímo před sebe na protější zeď, ale kdyby trochu natočil hlavu doprava, viděl by všechno, co je třeba.

Lord Regan seděl s knížetem Theloniem u arkýřového okna na druhé straně místnosti. Kníže se nakláněl k Reganovi, téměř k němu vzhlížel, jako by ho spíš prosil, než mu rozkazoval. Regan si jednou rukou zamnul obličej a krátce přikývl. Kníže se zaklonil a hlasitě pronesl: „Dobře, děkuji.“ March rychle natočil hlavu zpátky čelem ke zdi, když jeho pán zavolal: „Občerstvení!“

Vzal karafu s vínem a stříbrný talíř s hrozny a vykročil ke dvojici. Vycítil, že se nálada změnila. Kníže pořád vypadal unaveně. Za těch pár týdnů od chvíle, co zahynula jeho žena a malí synové, zestárl o desetiletí. Jeho oči však už nevypadaly tak prázdně a téměř se usmíval. V poslední době kníže Thelonius skoro nikoho nepřijímal, a dokonce i Regan musel od jejich bouřlivé debaty po pohrbu zůstat stranou. V posledních pár dnech se ale všechno změnilo. Kníže se začal budit dříve, umýval se a oblékal, mluvil přičetně a včera večer požádal, aby mu přivedli Regana.

March jim nalil víno. Od smrti své ženy začínal princ popíjet už přes den. Ne moc, ale pil denně, a tohle se zřejmě neměnilo.

„Pro mě vodu,“ ozval se Regan.

March položil talíř s hrozny na stolek a hbitě se vydal na své staviště. Zvedl džbán s vodou a k němu i dřevěnou misku s oříšky, které vypadaly lákavěji než miska jablečných křížal vedle. Pak se pomaleji vracel a za chůze studoval dva muže před sebou.

Nálada knížete se sice zlepšila, ale o lordu Reganovi se to říct nedalo. Regan, vladařův nejstarší, nejbližší, nejvěrnější přítel, byl typický calidorský šlechtic. Přitažlivý, jak už tak boháči bývají, mocný, silný a zdravý. Teď se mračil, což mu ale slušelo stejně jako úsměv, Lordu Reganovi prostě slušelo všechno. Dnes měl na sobě medově zlaté sametové sako, které se třpytilo, když na něj zasvítily sluneční paprsky. Podtrhovalo šíři jeho ramen, stejně jako jemně spletené kožené copánky, které mu křížovaly trup od hrudi k bokům, řemínky, na nichž visely pochvy s noži. Regan směl jako jediný muž zůstat v přítomnosti knížete ozbrojený. Jediný se taky směl mračit, když se kníže usmíval.

March opatrně odložil misku, posunul talíř s hrozny trochu ke straně a naposledy narovnal oříšky.

„Ten tvůj barbar je dneska snad naschvál jako zpomalený,“ zavrčel Regan.

„Vybijej si zlost na mně, ne na něm, příteli,“ odpověděl mírně kníže.

March zvolna naléval vodu. Nejradši by ji Reganovi chrstnul do obličeje, ale soustředil se na pomalý rovnoměrný proud a jeho slova po sobě nechal stékat.

Byl na občasné urážky zvyklý, ačkoli se stávalo jen vzácně, aby se k jízlivostem vůči pouhému sluhovi snížil nějaký šlechtic. Většina byla mírná: „žerty“ o tom, jak ho princ zcivilizoval, nebo mu říkali „poslední z Abasků“. Někdy za nimi stála pouhá zvědavost, kterou probouzely především jeho oči. Lidé mu do nich dlouze hleděli a obvykle je označovali za úžasné, nebo děsivé. Jeden mladý lord ho před měsícem požádal, aby se postavil na světlo, že si je chce pořádně prohlédnout, a poznamenal: „Slyšel jsem, že Abaskové mají ledové oči, ale v té bílé je i modrá a stříbrná.“ Uzavřel to výrokem: „Velice znepokojivé.“ Někteří lidé před ním vyslovovali nahlas domněnku, že snad už ale všichni Abaskové byli pobiti, nebo ne? March si to myslel taky, dokud nepotkal Holywella.

„Nezlobím se,“ namítl lord Regan. „Ale můžu snad nesouhlasit, ne?“ Hněv ho přiměl zesílit hlas, jak si March všiml, když se šnečím tempem vracel na své místo ke stolku.

„Jsi můj přítel. Potřebuju tvou pomoc. Žádám tě o ni ve jménu našeho přátelství.“ I kníže zesílil hlas natolik, že je March oba dobře slyšel.

„A potom? Co se stane potom, na to jsi myslel? Lidi si tě váží, ale tohle není jako přivést si nějakého abaského spratka, aby tě obsluhoval u stolu.“

Odpověď knížete Marchovi unikla, protože si pomyslel: *Do prdele! Do prdele s tebou!*

Regan měl samozřejmě pravdu, jak jinak. Kníže Thelonia si všichni vážili a March nebyl nic než sluha, vlastně spíš otrok. Kníže představoval všechno rafinované a civilizované, March všechno primitivní a nekulturní. Kníže měl pověst moudrého, čestného a spravedlivého muže. Abaskové měli pověst horských trollů.

March pracoval pro Thelonia osm let, polovinu svého života. O své domovině a lidu se dozvídal jen od Calidořanů. Nikdo jiný mu informace podat nemohl, protože Abaskové byli ve válkách mezi Calidorem a Brigantskem vyhlazeni. Thelonius získal knížectví Calidor od svého otce a odmítl je po králově smrti odevzdat do rukou bratra Aloysia Brigantského. Od té doby spolu bojovali s vášní a nenávistí o to větší, že jim v žilách kolovala stejná krev, jak je pro bratry typické. A jak je typické pro panovníky, posílali za sebe do boje armády.

Byl to nerovný boj. Brigantsko bylo větší a silnější, Aloysius zkušenější vůdce, ale Thelonius měl něco, co se jeho staršímu bratrovi nikdy nepodařilo získat: lásku svého lidu. Choval se k obyvatelům Calidoru dobře, uvalil na ně jen mírné daně a vydal zákoník, jehož pravidla bylo moudré dodržovat. Král Aloysius vládl Brigantsku násilím a strachem. Calidořané se Aloysia báli a Thelonia milovali.

Abasko, Marchovo krásné hornaté rodiště, leželo na hranici těch dvou zemí, ale vždycky se považovalo za součást Calidoru. Aloysius na ně vytáhl s vojskem, vypálil si cestu přes Abasko s cílem dostat se do hlavního města Calidoru Calie. Theloniovu armádu skoro porazil. Kníže stáhl všechno vojsko k obraně města a podařilo se mu udržet

Calii po celý rok, než přešel do protiútoků a vyhnal Aloysiovu armádu zpátky přes hranice do Brigantska. Tam konečně podepsali příměří.

Brigantsko bylo v rozkladu, jeho pokladnice prázdné, armáda zmasakrovaná. Calidor byl také vyčerpaný, ale triumfoval: proti všem předpokladům se mu podařilo statečným a čestným způsobem odrazit invazi mocnějšího soupeře. Pouta se Savaanty na jihu byla posílena, v následujících letech se začal rozvíjet obchod, calidorské farmy a vinice prosperovaly, města se přestavovala. Jen málo Calidořanů se staralo o to, co se stalo s horským kmenem Abasků. I Abasků, kterým by na tom záleželo, bylo málo. Jejich bojovníci padli během prvních bitev války a kmen byl rozprášen. Ti, kdo přežili, buď pomalu umírali hlady, nebo se stali otroky Brigantů.

Když válka začala, Marchovi bylo teprve sedm let, takže na to měl jen kus vzpomínky. Vzpomínal si, jak mu řekli, že byl jeho otec zabit a pak že umřela jeho matka i sestry, i když nevěděl přesně kdy. Nejvíce si pamatoval staršího bratra Julienu, jak se ho držel za ruku, když se vydávali pátrat po jídle. Nevzpomínal si, jaké bylo mít hlad, ale určitě ho mívál, protože si pamatoval, jak jedl trávu. Nejvíce mu ale v mysli utkvělo to, jak šli den za dnem dál a dál, až se Julien svalil na zem a nějací calidorští vojáci, kteří se vraceli z hranic, Marche odtrhli od bratrova mrtvého těla a odvezli ho do bezpečí a tepla knížecího tábora.

March si dřív myslel, že má velké štěstí. Štěstí, že nezemřel hladem. Že ho našli Calidořané, a ne Briganté. Že se ho ujal sám kníže a udělal z něj svého osobního sluhu. Že má den co den dost jídla.

Tohle všechno si myslel, dokud nepotkal Holywella.

March se tehdy ocitl na území, které kdysi patřilo jeho lidu. Cestoval tudíž s knížetem. Vzdálil se od výpravy a začal šplhat na rozeklané vrcholky hor. Doufal, že se na něco rozpomene, pozná místo nebo nějaký rys krajiny, jenže upřímně řečeno, všechno mu připadalo cizí, ještě drsnější a nehostinnější, než si představoval. Po třech dnech se vrátil ke knížeti a řekl mu část pravdy.

„Potřeboval jsem to vidět, Výsosti.“

„A co jsi zjistil?“

„Hory zůstaly, pár trosek taky, ale většinu míst zarostlo kapradí a lesy. Nikdo už tam nežije.“

Kníže se smutně usmál. „Tady v horách byl život vždycky tvrdý. Tví lidé byli houževnatí a nápadití.“

A ty jsi je nechal zemřít hladu nebo upadnout do otroctví! chtělo se Marchovi zakřičet mu do tváře.

„Jsem rád, že ses ke mně vrátil, Marchi. Co bych si bez tebe počal.“

A March se nadechl, aby ze sebe vydoloval správnou odpověď. „Jistěže jsem se vrátil, pane. Byl bych nevďěčník, po tom všem, co jste pro mě udělal.“

O setkání s Holywellem se samozřejmě nezmínil. Zahlédli se navzájem přes údolí poblíž trosek vesnice, která bývala Marchovým domovem. Holywell na něj zamával a vydal se k němu a chlapci poskočilo srdce, když spatřil, že oči neznámého jsou stejně blede a ledové jako jeho.

Knížeti se nezmínil ani o tom, že s Holywellem strávil dva dny, během nichž se od něj dozvěděl jiný příběh války, než jaké dosud slyšel.

Holywell znal Marchovu rodinu. Vyprávěl mu, že jeho otec padl při prvním boji o most v Rielu. Jeho strýcové zemřeli v následující bitvě u Teemu, kde byly jednotky Abasků zmasakrovány, neboť vedly útok, který calidorské síly nepodpořily. Po tomto boji Aloysius obsadil Abasko a začal ho systematicky ničit. Zástupci Abasků vyslali k Theloniovi prosbu, aby jim přišel na pomoc, ale kníže byl odhodlaný soustředit všechny síly na hájení hlavního města a odmítl. Abaskové po dva dlouhé roky trpěli, skrývali se v horách, pokud mohli, a Aloysiova armáda ničila jejich domovy, úrodu a stáda, proměňovala jejich kvetoucí zemi v pustinu s vypálenými vesnicemi a hroby plnými abaských dětí vyhladovělých k smrti.

March si mlhavě vzpomínal na svého otce a strýce a Holywell mluvil abaštinou jako oni, klel jako oni, dokonce se smál tak, jak si March pamatoval, že se chechtal jeho otec. Taky málem padl ve válce. Ukázal chlapci jizvy na svém těle a prohlásil: „Brigantani mě rozsekali a já pořád neumíral. Prosil jsem je, ať mě zabijí, a oni se mi smáli. Trpěl jsem, ale nakonec se uzdravil. Vzali mě do otroctví, ze začátku jsem pro

ně dělal ty nejhorší práce, ale postupně mi došlo, že už nechci umřít. Chtěl jsem se pomstít.“ Usmál se. „A pomstím se. Brigantani zabili mou i tvou rodinu. Byli to ale naši nepřátelé, bojovali čestně a já pro ně pořád pracuju. Mým skutečným nepřítelem je kníže Thelonius. Přísahal, že bude hájit naši zemi. Tvrdil, že je naším bratrem, a zradil nás. To se neodpouští. Za to si nezaslouží nic než pomstu.“

Holywell to pronesl v abaštině a March si pomyslel, že to byl ten nejlepší projev, jaký kdy slyšel. Za celá léta poprvé s někým pocítil silnou spřízněnost.

Taky si připadal jako hlupák, že věřil všem lžím, které mu navykládali. Kníže nebyl hrdinný vítěz ve válce, kde stál jako slabší proti silnějšímu, ale zrůda, která obětovala celý národ, aby si tlustí calidorští kupčíci mohli žít v bezpečí a on mohl dál sedět na trůně.

Holywell mu ukázal pravdu – Abaskové nikoho v Calidoru nezajímají. Holywell opovrhoval Calidořany a jejich „civilizací“ a March teď už taky. Holywell byl hrdý na to, že je Abask, a stejně tak March.

„Můžeme být ale vůbec Abaskové, když už Abasko neexistuje?“ zeptal se ho.

Holywell ho dloubl do hrudi. „Tady máš Abasko. Tady, ve své hruď. Ve své duši, ve svém nitru. Když to Theloniovi dovolíš, zničí ho taky. Bude se tě dál snažit civilizovat a proměnit v jednoho z nich. Nedovol mu to. Vzpomeň si na svého tatů, strýce, bratra. Byli hrdí, že jsou Abaskové, a ty musíš být taky.“

To Holywell ho přiměl, aby se vrátil k Theloniovi. Řekl mu, aby byl trpělivý, čekal, naslouchal – a aby ho informoval o všem, co by mohlo přispět k pomstě abaského lidu.

Když teď March koutkem oka sledoval prince, viděl, jak si stáhl z prstu zlatý kroužek se svou pečeti: orlem se zeleným smaragdem místo oka. Regan si prsten vzal a zastrčil ho do kapsy kabátce. March si byl jistý, že se dny trpělivého čekání a naslouchání blíží ke konci.

Tash

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

Tash běžela a běžela. Snažila se utíkat co nejrychleji, ale pořád za sebou slyšela démonův dech. To bylo špatně. Dostal se za ni moc blízko. Musí ještě přidat.

Svah napravo. Ten jí pomůže nabrat vyšší rychlost.

Jenže past byla nalevo.

Démonův dech byl čím dál hlasitější.

Do hajzlu! Tash zabočila doprava dolů po svahu, až se dostala pod nízké větve. Slyšela za sebou jejich praskot, ale démonův dech už ne.

Zvýšila náskok, ale tohle tempo dlouho nevydrží. A vzdálila se od nejkratší trasy k pasti, za jedním stromem se dala doprava a ani další ji jinam nepustil. Musí doleva, kde je jáma, jenže to poběží nahoru.

Před ní se vynořil velký strom a nalevo od něj balvan. Využije tohle. Nic jiného nezbývá.

Tash se rozběhla ke stromu, prudce se vrhla přímo proti němu. V poslední chvíli švihla rukama před sebe, odrazila se od kmene a využila setrvačnou sílu ke změně směru, odrazila se od balvanu nahoru do svahu. Větve tady byly nízké, pro ni dokonalé: vklouzla pod ně, odrážela se rukama i nohama a rychle lezla do svahu. Za sebou uslyšela démonovo zasyčení a podrážděný skřek.

Na vrcholku kopce se ohlédla, ale viděla jen větve, démona ne. Na dlouhé rozhlížení nebyl čas. Musela běžet dál. Cesta teď vedla z kopce a země tam byla pevnější. Tash prodloužila krok. Brzo už bude u jámy. Běžela dál, ztěžka oddychovala, už je skoro tam, skoro tam... a vběhla na mýtinu.

Past byla před ní, jenže na skok měla Tash špatný úhel. A kde je démon? Neslyšela ho. Ohlédla se a nepatrně zpomalila. Démon nikde.

Zvolnila do chůze. Ztěžka oddechovala. Špicovala uši, aby lépe slyšela. Otočila se za sebe.

Nic.

Zastavila se a přejela očima po stromech. Hledala náznak nachové nebo rudé, hledala cokoli.

Do hajzlu. Kde je?

Ohlédla se na Gravella, jehož obličej byl téměř ukrytý za stromem. Nehýbal se.

Tash se znovu zadívala za sebe, směrem, odkud přiběhla.

Žádný pohyb. Žádný zvuk.

Žádný démon.

Do hajzlu!

Přece by to nevzdal, ne?

Tohle se ještě nikdy předtím nestalo. Co má dělat? Nechtěla se vrátit mezi stromy. To by bylo šílenství.

Otočila se na Gravella a rozhodila rukama, jako by se ho ptala, *co teď?*

Gravell vystoupil zpoza stromu a udělal stejně nerozhodné gesto jako ona.

Chvilí na sebe zírali. Pak Gravell pohlédl nalevo od Tash, otočil se k ní a zařval: „Běž!“

Démon se vyřítíl z lesa, hnál se k ní ze všech sil. To štíhlé vytáhlé tělo lidských tvarů k ní letělo rychlostí blesku. Na otevřeném prostranství byl ve výhodě. Tady mu nemohla uniknout.

„K jámě!“ řval Gravell. „K jámě!“

Démon se zaměřil na Gravella a Tash získala vteřinku k dobru. Bodce bot zaryla do tvrdého sněhu, vystartovala a odrazila se ke skoku.

Démon skočil za ní, přistál na jednom konci jámy a klouzal k Tash, která tvrdě dopadla na led v polovině pasti a snažila se odrazit rukama o krvavou stěnu. Boty se jí zasekávaly do ledu, když se pokoušela dostat dopředu k provazu. Chňapla po něm a stáhla ho k sobě. Sevřela prsty kolem provazu a začala stoupat. Vtom se jí cosi obalilo kolem kotníku a ruce jí začaly po laně klouzat, až se zarazily u zauzlovaného konce.

Démon ji držel za nohu!

Tash vyjekla a přimkla se k provazu. Horečně vykopla, něco zasáhla a kopala znova a znova, až se jí podařilo osvobodit a vylétla do vzduchu, paže a nohy jí povlávaly všude kolem, tentokrát to nebylo lenivě zívnutí, ale zběsilý přemet, vrazila do stromu, chytila se toho, nač zrovna dosáhla, pořád zamotaná v provaze, a držela se tam. A držela. A držela.

Ten démon se jí dotkl. Nikdy předtím se jí žádný démon nedotkl.

Démon teď vířiskal a Tash se přitiskla pevněji k jedli.

Další výkřik. Ohlédl se. Gravell hodil druhou harpunu. Tash viděla přes okraj jámy: první probodla démonův bok. Druhá břicho. Gravell zvedl třetí harpunu, čekal. Démon spadl zády na stěnu jámy a sklouzl jí z dohledu.

Gravell na ni mrknul a skočil k němu.

Tash se nechtěla pustit větve, ale přiměla se uvolnit sevření a nemotorně sklouzla po kmeni. Žuchla tvrdě na zem, kotník se jí zvrtnul a do chodidla ji zastudil sníh. Teprve teď jí došlo, že nemá botu.

Dobelhala se k okraji jámy.

Démon ležel na dně. Její botu s ostny měl pořád v ruce.

Gravell se skláněl nad démonem a držel mu u úst skleněnou nádobku.

Tash seskočila dolů a vyjekla, když se pod ní kotník zase podlomil. Gravell si jí nevšímal, soustředil se výhradně na dým. Démon byl temně nachový, s rudými skvrnami a několika stříkanci oranžové. Byl nahý. Měl pohledný obličej, úzká ramena a pas, dlouhé paže. Není divu, že ji málem dohonil, nohy měl dvakrát tak dlouhé. Zadívala se na jeho slabiny. Jeho mužské ústrojí se jí zdálo podivné, ale pokud věděla, nelišilo se nijak od lidského. Gravella už viděla mockrát nahého, když se koupali v jezerech a potocích, ale nikdy u něj nebyla tak blízko a viděla z něj hlavně chlupy.

Tenhle démon, tak jako všichni, chlupy ani vlasy neměl. Jeho pokožka byla hladká. Oči měl napůl zavřené a Tash si klekla, aby zjistila, jakou mají barvu. Ve světě démonů vypadaly purpurové, ale tady v měsíčním světle získaly jemnější, šeríkový odstín. Byly krásné. Jeho obličej byl krásný. Vypadal mladě, jako chlapec ne o moc starší než ona. Tash se tu myšlenku pokusila potlačit. Takhle o něm nesmí uvažovat. Je démon, *zrůda*, ne chlapec.

Z úst se mu uvolnil první proužek dýmu a Gravell přidržel lahvičku dnem vzhůru, aby zachytil špičku pramínku. Démonský dým byl jako krev u lidí, ale Tash si představovala, že je to i jejich poslední dech, jejich duše. Dým opouštěl démonovo tělo a naplňoval nádobku, nic z něj neuniklo ven. Když se podařilo zachytit první pramínek, zbytek ho následoval, jako by chtěl zůstat pohromadě. Zpočátku měl temně švestkovou barvu, ale zbytek byl purpurový jako u toho druhého démona, který jim způsobil takové potíže.

Barva v nádobce byla čím dál intenzivnější a temnější, jak do ní proudilo víc a víc dýmu, vešel se tam všechen. Pak proudění prořídlo, barva zbledla na šeríkovou a poté ustalo úplně. Za sklem vířila purpurová masa. Gravell si vytáhl z úst zátku a lahvičku zašpuntoval pořád ještě dnem vzhůru. Nakonec políbil sklo a prohlásil: „Perfektní,“ jako to dělal vždycky. Otočil se na Tash. „Co za zkurvený sračky jsi to vyváděla?“

„Ehm...“

„Skoro tě chytil. *Chytil* tě.“

„Běžel moc rychle. Všiml sis, jak měl dlouhý nohy?“

„Přiběhlas ze špatného směru!“

„Odříznul mi cestu. Musela jsem to vzít oklikou. Říkám ti, že běžel hrozně rychle.“

„A to má jako vysvětlit, proč ses pak zastavila?“

„Myslela jsem, že to vzdal.“

Gravell zavrtěl hlavou. „Jsi snad úplně blbá? Tydle to nevzdávají. Nikdy.“

„Hele, dostala jsem ho sem, ne? Skočila jsem do jámy. Démon skočil za mnou. Tys ho zabil. Mně připadá, že to šlo dobře.“

Gravell tlumeně zanádal. Postavil se. „Jestli tohle šlo dobře...“

„A máš dým.“ Tash se podívala na lahvičku a pak na mrtvého démona. „Vypadá mladší než obvykle. Možná proto se choval trochu jinak. Ještě žes mi koupil ty boty s bodci. Kdyby se dostal blíž ještě o krok...“

„Kdyby se dostal o krok blíž, ty už by ses nedostala z jeho pařátů.“

„Ty ses o mě bál?“

„Ech, spíš jsem se bál, že jsem ty dvě koruny za boty s hřebama vyhodil zbytečně.“

Tash se usmála a zaťukala prstem na lahvičku. „Dobrý dým. Za ten si koupíme spoustu bot.“ Vytrhla tu svou z démonova sevření.

„Boty, myslíš jenom na boty. Měla bys myslet na to, co zrovna děláš, než začneš snít vo botách. A zapomnělas přinýst žebřík. Teď budeš muset vyšplhat nahoru.“

Tash si obula botu, zadívala se na stěnu pomazanou krví a vnitřnostmi a vzdychla.

„Tak mi udělej stoličku.“

Gravell se sehnul, udělal z rukou stoličku a Tash se o ni opatrně opřela špičkou boty, kde nebyly bodce. Potřebovala oporu. Krev na stěně jámy byla odporná, ale aspoň to nebylo nic živého. Jenže kdo ví, čím se to hemží Gravellovi ve vlasech! Opřela se jednou dlaní o stěnu.

„Tak šup,“ zavelel Gravell a zhoupł Tash vzhůru. Přelétla přes okraj jámy, překulila se na bok a vstala. Dokulhala do křoví, vzala žebřík a spustila ho do jámy pro Gravella. Pak si přitáhla ranec a posadila se na zem, aby si zchladila nateklý kotník sněhem. Gravell vylezl nahoru s nádobkou dýmu v ruce. „Hlavně se příště nezastavuj.“

Vzala od něj lahvičku, nahoře teplou, u dna horkou. Bude se o ni hrát, dokud Gravell nerozdělá oheň.

Vousáč se vydal hledat dřevo na podpal, pořád si přitom něco mumlal a vrtěl hlavou. „Člověk se přeci nemůže zastavit, když ho honí démon. Kdo udělá takovou blbost? No kdo?“

Tash věděla, že až její společník sklouzne k rutině následující vřdycky po lovu, uklidní se. Bude sedět a čekat, až Gravell připraví ohniště, což byla obvykle její práce. Gravell uvaří maso se zeleninou, k čemuž naopak Tash nepouštěl nikdy. Dělal směs tak, jak ji měl rád, a hudral,

že když se do toho Tash začne plést, vždycky to pokazí. Předtím si natchytali pár králíků a zeleninu měli s sebou. Dají si do nosu.

Večer byl temný. Měsíc byl v úplňku, ale skrytý za mraky. Nikde nebylo nic barevného, až na jasné purpurový dým, který se zvolna pohyboval v lahvičce. Zářil jasněji než kterýkoli jiný, co viděla předtím.

Podívala se na svůj oteklý kotník. Potrvá to pár dní, než se zahojí, ale přežije to. Dloubla do otoku a zavřela oči, snažila se znovu rozpo-menout na dotek démona. Byl teplý, ale ne horký. Chytil ji pevně, ale ne drtivě. Kotník si poranila, když sklouzla nešikovně ze stromu, démon jí nic neudělal.

Gravell ji vždycky varoval, že se nesmí nechat polapit, ale jeho hrozby, co by se s ní stalo, byly celkem neurčité. Většinou jen prohodil: „Nic hezkýho by tě nečekalo, to si asi umíš představit, ne?“

Zachvěla se. Noční vzduch byl chladný, takže si přitiskla lahvičku k břichu. Teplo z nádoby se jí šířilo tělem. Měla teplo dýmu démonů ráda. Nikdy ho nevdechovala, to samozřejmě ne. Tohle jí Gravell vtloukl do hlavy důkladně. „Zničí tě to, připraví vo vlastní vůli, úplně z toho zhloupneš. Na jeden večer budeš šťastná, a právě za to lidi platěj, ale jen hlupák chce sám zhloupnout.“

Tash si vložila lahvičku mezi chodidla, aby si je zahřála, a vzpomně-la si na dotek démona, vybavila si, jak se k ní řítí. Předtím nikdy neviděla démona běžet, ne zblízka. Viděla demony spát, probouzet se, vy-rážet k pronásledování, viděla je umírat. Jejich běh ale zatím zahlédla leda koutkem oka mezi stromy. Vždycky měla moc práce s tím, aby jim utekla. Ale na tom, jak se k ní dnes řítí, bylo něco... zvláštního. Ne, zvláštního nebylo to pravé slovo. Jenže správné slovo ji nenapadalo.

Zpoza stromů se ozvalo Gravellovo prozpěvování. Odhodil k ohništi otep větví. „Za chvílku bude dušenej králík na zelenině,“ hlásil. „No, možná do půlnoci.“ Zasmál se a zatancoval na místě. „Dneska zůsta-neme na noc tady a zejtra vyrazíme do Dornanu.“

„V Dornanu jsou moje boty.“

„Jak je to dlouho, co jsem ti dal tydle? Další boty nepotřebuješ.“

„Nepotřebuju je, ale chci je. Jsou to nejkrásnější, co jsem kdy vidě-la. A budou moje.“

S takovým množstvím dýmu si bude moct dovolit ty nejlepší boty na světě.

Na oteklý kotník si vzpomněla, teprve když snědla králíčí maso. Chtěla si na nohu nanést další sníh, ale když si stáhla botu, zjistila, že otok je pryč. Zakroutila nohou. Vůbec ji to nebolelo. Postavila se a zkusila chvíli chodit dokola. Kotník její váhu udržel jako nic. Očividně se nezranila tolik, jak si myslela.

Catherine

BRIGAN,
BRIGANTSKO

Právo přechodu je moderní forma souboje, která získala oblibu zejména po vypuknutí války s Calidorem a používá se jako důkaz mužovy cti. Rytíř nebo rytíři se zmocní nějakého přístupového místa, například mostu, a vyzvou jiné muže, kteří se jim postavením vyrovnají, aby jim zkusili projít. Pokud je výzva přijata, následuje klání nebo souboj, přičemž průchod je dovolen jen tomu silnějšímu, ačkoli oba si zachovají svou čest. Pokud je výzva odmítnuta, vyzvaný musí odevzdat svoje ostruhy a vzdát se své cti, aby mohl projít. Souboje při Právu přechodu obvykle končí první prolitou krví, ale občas také vážným zraněním nebo smrtí.

Rytířství v moderních časech, Crispin Hayrood

Catherine od včerejší popravy lady Anne Ambrose neviděla. Strach o něj jí celou noc bránil usnout. Jen se na sebe dívali, ale věděla, že to Borisovi i Noyesovi postačí, aby proti ní zasáhli, anebo pravděpodobněji proti Ambrosovi. Její obavy se mísily s doznívajícím šokem z popravy. Catherine na ni toužila zapomenout, jenže to nešlo. Vybavovala si také znaky,

které lady Anne udělala, a čím víc na ně myslela, tím si byla jistější, že se nezmýlila. Lady Anne se s ní v posledních vteřinách svého života snažila komunikovat. *Polibek* pravou rukou a pěst levičky, pak *chlapec* a něco, co se Catherine nepodařilo zahlédnout, doprovázené pohledem na jejího otce. Znamenalo to, že se všechno nějak týkalo krále?

Když se Catherine převlékala, zeptala se komorné Sarah, jestli neví, co znamená znak pro polibek a pěst. Sarah, nejlogičtější a nejpraktičtější z komorných, odpověděla: „Když se jiné znamení spojí s *polibkem*, znamená to změnu významu druhého posunků, i když s pěstí se *polibek* většinou nepojí. Jestli ale měla zlomené ruce, možná to nedokázala udělat pořádně.“

„Ale i tak – mohlo to znamenat buď *dech*, nebo *vzduch*.“

„Možná to měly být dva různé vzkazy,“ navrhla Sarah.

„Ano,“ vložila se do toho Tanya. „*Polibek* pro Ambrose a Tarquina a pěst ke slabinám pro vás ostatní. To mi připadá nejpravděpodobnější.“

Catherine to pravděpodobně nepřípadalo, ale už neměla čas na to myslet. Zoufale potřebovala vidět Ambrose. Neodvažovala se mu poslat vzkaz ze strachu, že by se o něm někdo dozvěděl, ale musela ho varovat před Noyesem a Borisem. Jenže se taky musela chovat jako obvykle, věnovat se každodenní rutině. Šla na snídani, jedla málo a rychle, pak se vydala do stájí. Spěchala za roh, aby se co nejrychleji dostala z míst, kam bylo vidět ze zámku. Sarah a Tanya ji doprovázely, ale pokud se tam dostane před nimi, bude mít čas si s Ambrosem promluvit o samotě.

Catherine se ohlédla. Komorné ještě ani nezatočily za roh a ji napadlo, že jdou úmyslně pomalu. Věděly, že Ambrose obdivuje, i když nejspíš ani ony netušily, jak hluboká závislost to je. Takhle o svých citech uvažovala. Nemohla to být láska. Sotva ho znala, i když už dva roky pracoval jako jeden z jejích osobních strážců. Jenže i ty krátké společně strávené chvíle stačily, aby chtěla zažít další, delší. Tohle přece musí být závislost. Četla o tom – někteří lidé takhle propadli vínu. Ať už to bylo cokoli – láska, závislost, posedlost –, nemohla na Ambrose přestat myslet. Když o něm přemýšlela včera v noci, vybavovala si, jak mu po

tvářích stékaly slzy, a přála si, aby mu je mohla něžně slíbat. Tohle její komorné rozhodně netušily.

Catherine vstoupila na dlážděné nádvoří. Ambrose stál sám vedle jejího koně, a když přicházela, otočil se k ní. Chvilí na ni zíral a téměř se mračil, než se uklonil. Proč? Mělo to něco společného s ní? S popravou? Se vším?

„Vaše Výsosti,“ zamumlal.

Přidržel jí otěže, poplácala Šafrána po krku a sehnul se, aby nastavil Catherine třmen. Jeho ruka na postroji byla opálená, čistá a hladká, jen klouby měl poškrábané a zjizvené. Catherine si schválně neoblékla jezdecké rukavice. Teď opatrně přiblížila konečky prstů k Ambrosově ruce a něžně se dotkla těch stroupků a potom hřbetu ruky, o který se opřela pevněji. Zatajila dech. Její pokožka se dotýkala Ambrosovy. To bylo zakázané. To se neslušelo. To se nedělalo.

Ambrose zůstal stát nehybně jako socha, i když jeho pokožka jako by hořela.

Catherine se sehnula k jeho skloněné hlavě a pronesla tiše: „Nedokážu vyjádřit, jak moc mě zasáhl osud lady Anne, sire Ambrosi, mohu jen říct, že lituju jejího utrpení – i vašeho. Obávám se ale, že Noyesovým příštím cílem budete vy. A nesmírně by mě trápilo, kdyby vás měl potkat stejný osud jako vaši sestru.“

Ambrose se Catherine zadíval do očí.

„Děkuji, Vaše Výsosti,“ odpověděl téměř šeptem. „Vaše laskavost a starostlivost pro mě hodně znamenají. Nicméně v tuhle chvíli mi dělá větší starosti váš bratr než Noyes. Prosím, dejte nohu do třmenu a tvařte se, že se nemůžete dočkat projížďky. Princ Boris je tady.“

Catherine rychle vzhledla a spatřila Borise, jak vychází ze stájí s očima upřenýma na ni.

„Jsi tu sama s tímhle mužem, sestro?“

Catherine ze sebe vynutila úsměv. „Ne, samozřejmě že ne. Jdou se mnou mé komorné. Jen se trochu loudají. Už jsou tady.“

K její nesmírné úlevě se Sarah a Tanya právě vynořily za rohem.

„Asi bych je měl nechat zmrskat za lenivost.“ I když teď už obě dívky skoro běžely.

Catherine se vyhoupla do Šafránova sedla. „Jen nedychtí po jízdě na koni tolik jako já.“

„Nu, dnes tě na projížďce doprovodím sám. Pokud nemáš námitek.“ A Boris zavolal na štolbu, aby mu přivedl jeho koně.

Catherine napadaly tisíce námitek, ale odpověděla: „Bude mi ctí vyjet si se svým bratrem. Tvá společnost je pro mě o to vzácnější, že se moje svatba blíží, a pak už si tohle potěšení nebudu moct dopřát.“

„Vzácnější, to jistě.“ Boris se zasmál a vyhoupl se do sedla.

Další z Catherininých strážců Peter přivedl koně pro Sarah a Tanyu.

„Tvé komorné s námi jet nemusí,“ ozval se Boris.

„Vždycky se mnou jezdí.“

„Dnes ne. Dnes s tebou pojedou já a tihle chrabří rytíři.“ Ukázal na Ambrose a Petera.

Bylo neslýchané, aby si dáma vyjela bez ženského doprovodu, ačkoli pokud bude s bratrem, nikdo se neodvážil namítat něco o neslušnosti. Byla si ale jistá, že Boris má něco za lubem, a tak nadhodila: „Moje komorné mě můžou bavit, až se nabažíš mojí společnosti.“

„Nabažit se tvé společnosti, sestro? K tomu nikdy nedojde. Nikdy mě nepřestaneš fascinovat. A nehodlám na ně čekat. Jak říkáš, jsou moc loudavé. Tví ochránci nám budou hlídat záda.“ A Boris vyrazil z nádvoří.

Catherine se rozjela za ním. Bratr ji zaskočil v nestřeženém okamžiku, ale díkybohu to byl jen on, Noyese nikde neviděla. Nebylo toho moc, co by v tuhle chvíli mohla udělat, ale když vyjížděla z nádvoří, obrátila se na Sarah a Tanyu a ukázala jim znakovou řečí: *pojedte za mnou*.

Obě ukázaly odpověď: *hned*. Catherine se usmála. Přítomnost obou dívek jí dodávala odvalu, ale už zase se před svým bratrem dopustila poklesku. V poslední době jich bylo tolik: její nestřežené poznámky o manželství před Dianou, dlouhé pohledy na Ambrose při popravě, a teď se s ním nechala přistihnout o samotě bez komorných. Ale co. Neříká se snad, že nejlepší obrana je útok? Pobídla Šafrána a zařadila se Borisovi po bok.

„Těší mě, že sis na mě dneska udělal čas a doprovázíš mě na projížďce, bratře. Za celý život jsem si tvou společnost neužila tolik jako od

svého zasnoubení. Tak mě napadá, jestli už i ty sám neuvažuješ o manželství?“

Boris se zasmál a odplivl si na zem.

„Copak ty netoužíš po dětech?“

„Toužím po tiché, klidné projížďce.“

Catherine si povzdychla. „Já tě varovala, že se mě brzy nabažíš, a měla jsem pravdu. A to jsme sotva opustili hrad. Jenže tu nemám komorné, a tak mě budeš muset bavit, ať chceš, nebo nechceš, bratříčku.“

„Neboj se, sestřičko, přesně to mám v úmyslu.“

Catherine se na něj zadívala. „Jak to myslíš?“

Boris ji ignoroval a pobídl koně kopnutím do slabin.

Catherine s ním držela krok. „Takže? Ty mi neodpovíš?“

„Posledního půl roku se všechno moje úsilí točilo kolem toho, aby ses provdala za prince Zayna, sestro. To je úkol, který mi svěřil otec, a já se musím postarat, aby se tomu sňatku nic nepostavilo do cesty. Brzy už budeš mít manžela.“ Boris se na ni otočil a usmál se. „Nebo spíš on bude mít tebe. A já musím dohlédnout na to, aby tě měl jako první.“

Catherine na něj nehybně zírala. Opravdu její bratr právě vyslovil něco tak hrubého?

Jenže Boris pokračoval, jako by to nebylo nic neobvyklého. „Musím se jen postarat, aby ses do svatby a během ní chovala tak, jak se od tebe očekává. Pak už to bude problém tvého manžela.“

Catherine byla stále ještě šokovaná bratrovým předchozím komentářem. „Nemám v úmyslu být ničím problémem,“ odsekla.

Boris si posměšně odfrknul a zavrtěl hlavou. „Jsi žena. Ženské jsou vždycky problém. Je ve vaší přirozenosti se vzpouzet, podléhat pokušením a lhát o tom.“

„Já se nikdy nevzpoužím.“ A ne že by ji myšlenky na Ambrose nepokoušely, ale věděla, že jim nikdy nepodlehne.

„A je vaší přirozeností se hádat.“

„Není snad přirozeností každého inteligentního člověka odporovat tvrzením, která nejsou pravdivá?“

„Moje tvrzení jsou pravdivá.“ Boris zaryl ostruhy koni do slabin a křikl na ni: „A teď už přestaň plácát a pojed.“

Catherine se ohlédlá. Komorné nikde neviděla a neměla na vybranou: musela držet s Borisem krok. Cválali po cestě na pláž a pak přes písek k mělčině, Boris jel kousek před ní. Pláž byla dlouhá a úzká, ujížděli po ní rychle na opačnou stranu, kolem nich se rozstříkovala voda a písek. Byla to už léta, co si Catherine s Borisem vyjela naposledy. Vždycky byl lepší jezdec než ona, jenže teď tak zmužněl, že si už ani nedokázala vybavit toho chlapce, kterým před lety býval.

Boris se rozjel po cestě mezi dunami, která vedla zpátky k hradu, k území porostlému křovinami a trávou. Catherine, Peter a Ambrose ho následovali k potoku, přes nějž vedla rozviklaná dřevěná lávka. Ke Catherininu úžasu za ní čekali tři jezdcí. Měli uniformy Královské gardy, takže se nebála přepadení, ale něco bylo špatně. Ta trojice tam nestála jen tak náhodou.

„Kdo je to?“ zeptala se Catherine tlumeně Borise, když přejeli lávku.

Princ zastavil vedle nich a pronesl: „Tohle je vikomt Lang. Tohle Dirk Hodgson, mladší syn vévody z Vergenu. A tenhle mladý muž je sir Evan Walcott.“

Jména Catherine znala, ale tváře ne. Na tom, jak tu pohromadě stáli, bylo něco velmi mužného a agresivního.

„Ty ho vyzvi první, Langu,“ ozval se Boris. „Most je náš. Ať náš i zůstane.“

„S radostí, Vaše Výsosti.“ Vikomt Lang vykročil na lávku a zastoupil cestu Peterovi s Ambrosem.

„Co to má znamenat?“ zeptala se Catherine.

„Už dřív ses ptala, o co jde,“ otočil se k ní Boris. „O úctu ke králi. Ten Norwendův spratek na tebe civí, jako bys mu patřila. Při popravě jsi z něj nemohla odtrhnout oči. A dneska jsi nechala komorné úmyslně za sebou, abys s ním mohla zůstat sama. Varoval jsem tě. Neskončíš na popravišti jako zrádkyně, protože ať se stane cokoli, vezmeš si prince Zayna. Ale tenhle proradný zmetek za to zaplatí a ty se na to budeš dívat.“

Ambrose a Peter se zastavili deset kroků od mostu.

Lang ukázal na Petera. „Pokud si přeješ překročit most, pane, pak můžeš.“ Namířil prst na Ambrose. „Ty, pane, musíš prokázat svou čest.“

„Ne!“ vykřikla Catherine. „Je to můj strážce!“

„Ambrose si čest být tvým strážcem nezaslouží,“ zavrčel Boris. „Svou zrádnou sestru nedokázal ani pořádně odsoudit. Po její smrti brečel jako ženská. Noyes by si ho s největší radostí podal, takže mu ušetřím práci. Se zbabělci a zrádci v Královské gardě se vypořádám sám. Věrnost není jen ve slovech a skutcích, ale i v duši. A v něm žádnou věrnost králi nevidím.“

„Hodláš tam stát a trást se jako zbabělec, Norwende?“ zavolal Lang.

Ambrose napřímil ramena. „Jsem tu jako osobní strážce Její Výsosti, abych ji chránil, jak jsem se zavázal přísahou. Neměl bys mi v tom bránit.“

„Pak překroč most, abys mohl plnit svou povinnost.“

„Správně bys mu měl nabídnout alternativu, Langu!“ zavolal Boris.

„Třeba bude chtít radši odevzdat svoje ostruhy.“

„Dotkl bych se jich jen s odporem, ale přijal bych je, jak velí tradice, Vaše Výsosti.“ Lang potom zakřičel na Ambrose: „Odevzdej ostruhy a můžeš přejít můj most a vrátit se domů, abys beze cti fňukal za pecí. Slyšel jsem, že brečíš jako ženská.“

„Nic ti neodevzdám.“

„Pak budeme bojovat.“ A Lang tasil meč.

„Borisi, prosím, zastav to!“ vyhrkla Catherine. „Mezi mnou a sirem Ambrosem nic není.“ Nebylo pochyb o tom, že pokud by Ambrose nebojoval, Noyes by ho zavřel do šatlavý. Jenže Boris vybral svoje nejlepší šermíře a Catherine neměla ponětí, jak obratný je Ambrose s mečem.

Princ ale upřeně hleděl na mladíka a neodpovídal.

Ambrose konečně tasil meč a vyzval Petera: „Tvou povinností je chránit Její Výsost, ne zůstat se mnou. Běž.“

„Ambrosi, to...“

„Běž.“

Peter zdráhavě pobídl koně a přejel po lávce. Pak už se Lang vydal vstříc Ambrosovi.

Ten s koněm o krok ucouvl a nervózně se rozhlédl.

Lang zaútočil.

Ambrose s výkřikem pobídl koně a rozjel se proti soupeři. Minuli se za řinčení mečů, otočili koně a znovu se pustili proti sobě. Tentokrát se Ambrosův kůň vzepjal na zadní a zahrabal kopyty ve vzduchu. Langův

kůň ucouvl a Ambrose zaútočil, sekl směrem dolů. Žádná čepel jeho ránu neblokovala, ale Langův kůň zařičel a začal couvat. Otěže měl ze strany rozseknuté, stejně tak i šíji.

Lang hladce seskočil a využil koně jako štít proti Ambrosově meči, než mu došlo, že zpanikařené zvíře je spíš nebezpečné, než aby ho chránilo, a pustil ho. Raněný kůň se rozběhl pryč a Ambrose zaútočil. Meče třesly o sebe, Lang ucouvl.

„Sesedni a bojuj jako chlap!“ zařval na Ambrose.

„Nemůžu za to, že neumíš ochránit svého koně ani sám sebe,“ odpověděl Ambrose, a když projížděl kolem, sekl po něm mečem. Meče zařinčely, ale Lang se zapotácel a otočil příliš pomalu. Ambrosova rána ho zasáhla do zápěstí, téměř mu usekla ruku. Lang zařval a klesl na kolena. Krev mu vystříkla do tváře, ruka mu teď volně visela a dotýkala se písku. Lang na ni třesl očima.

Ambrose sesedl a vydal se k němu.

„Souhlasíš teď, pane, že jsem prokázal svou čest a můžu projít?“ zeptal se Ambrose.

Lang zamumlal něco, co Catherine neslyšela.

Ambrose zavrtěl hlavou. „Přemohl jsem tě. Řekni, že jsem vyhrál, a nechám tě naživu. Můžeš se naučit šermovat druhou rukou.“

Lang zvedl hlavu a odsekl: „Táhni do pekla za tou kurvou, svou sestrou.“

Ambrosovi se trásly ruce. Obešel Langa a pozvedl svůj meč.

„Ne!“

Catherine nevěděla, proč to vykřikla, ale při zvuku jejího hlasu Ambrose zaváhal. Pak udeřil Langa do hlavy jílcem a ten se v bezvědomí zhroutil na zem.

„Podle mě nedokázal nic jiného, než že bojuje jako darebák. Skončuj to s ním, Hodgsone,“ zvolal v tu chvíli Boris.

„Cože?! Ne, Borisi! Ambrose vyhrál!“

„Hodgsone, dělej!“

„To ty se chováš jako darebák, Borisi,“ zasyčela Catherine. „Ambrose Langa porazil. Je nečestné poslat na něj dalšího muže, nenechat ho, aby si odpočinul.“

Nikdo ji ale neposlouchal. Hodgson se rozjel kupředu a pomalu tasil meč.

„Sraz ho na zem!“ zařval Boris.

Hodgson se rozjel s koněm na Ambrose, tasený meč držel nad hlavou, ale Ambrose se vrhl k zemi a kutálel se vstříc nepříteli dřív, než měl Hodgson šanci udeřit. Vyplašený kůň Ambrose přeskočil. Ten se zvedl na nohy, zatímco se Hodgson snažil zvládnout rozčilené zvíře. Ambrose zvedl paži a sekl soupeře do zad. Rytíř vykřikl, ale obrátil koně a pobídl ho do cvalu. Ambrose se zase vrhnul na zem a odtamtud bodl Hodgsona do nohy. Ten zachroptěl a sekl po Ambrosovi, který se ale přitiskl k zemi a odkutálel se pod jeho koně.

Hodgson zvíře pobízel, aby Ambrose podupalo, ale vyděšený hřebec ucouvl. Ambrose se zvedl dřív, než jeho protivník stačil zase zaútočit. Tentokrát ho ale kůň zasáhl kopytem a srazil ho zpátky k zemi.

Catherinin strážce se tvrdohlavě napřímil a postavil se. „Tvůj kůň je lepší bojovník než ty,“ zavrčel na soupeře, ale vypadal otřeseně a unaveně.

„Vážně?“ ušklíbl se Hodgson. Sesedl a vykročil k Ambrosovi, meč zvednutý nad hlavu. Catherine teď ještě zřetelněji viděla rozdíl mezi oběma muži. Hodgson byl vyšší, mohutnější a svalnatější. Sice krvácel, ale jako by si ran na zádech a na noze ani nevšiml.

„Hodgson vloni vyhrál můj turnaj,“ ozval se Boris. „Je nejlepší z mých vojáků, opravdu tvrdý chlap.“

Ambrose ucouvl. Hodgson vyrazil. Obcházeli kolem sebe v kruhu. Hodgson pak zaútočil sérií tvrdých a silných výpadů. Ambrose každý odrazil, ale soupeř ho přitom zatlačoval na ústup.

Catherine věděla, že nemá žádnou naději. „Zastav to, Boris. Zastav je.“

„Stačí, aby se vzdal svých ostruh, a bude konec.“

„Ambrose porazil Langa a Hodgsona bodl, prolil první krev. To Hodgson by měl odevzdat ostruhy.“

„Mně se zdá, že můj muž chce pokračovat v boji.“

V tu chvíli Hodgson udeřil mocnou ranou, kterou sice Ambrose odrazil, ale celé jeho tělo se pod tím náporom otřásl. Borisův favorit